

En Moders Historie

Af William Waagner

Den unge møllebagger, William Waagner som 16-årig.

Redaktion Walther Waagner og Torben Wågner Christensen
Hellerup og Skanderborg April 2003

William Waagner

Den følgende tekst er et eksempel på et af William Waagners tid-lige forsøg på at skrive i prosa.

Og trods de manglende sider tror jeg, det giver et indtryk af, hvad der foregik i ham, når hans venner gik til bal eller i biografen, me-dens han sad ensom og afvist af de andre unge mennesker, som han savnede så meget, men som havde så travlt med at gøre grin med hans drømme.

Walther Waagner
27.-4. 2002

William Waagner i 1920.
Redaktør af 'Dagen Og Vejen'

William Waagner skrev denne fortælling i 1918, 18 år gammel.

Manuskriptet er på i alt 115 håndskrevne sider, renskrevet fylder det 48 sider + kommentarer med i alt 24964 ord.

Det originale manuskript mangler side 54, 60, 63, 89 og 93–100.
I teksten er indsat en bemærkning på det sted, hvor de mangler.

Teksten er nænsomt redigeret med bevarelse af dialektudtryk og forfatterens frie retskrivning, hvor den vurderes at have en hensigt eller betydning.

Sidst i dokumentet findes rettighedsnote, ordliste og kontakt-information.

Torben Wågner Christensen
Tåning, d. 13.-4. 2003

Indhold

FORSIDEN	0
Om William Waagner	1
Indhold.....	2
1. kapitel.....	3
2. kapitel.....	5
3. kapitel.....	6
4. kapitel.....	7
5. kapitel.....	8
6. kapitel.....	14
7. kapitel.....	15
8. kapitel.....	17
9. kapitel.....	18
10. kapitel.....	21
11. kapitel.....	22
12. kapitel.....	24
LOTTERIGE VINSTEN	24
13. kapitel.....	27
14. kapitel.....	32
JENS.....	32
15. kapitel.....	33
16. kapitel.....	35
17. kapitel.....	39
18. kapitel.....	40
19. kapitel.....	42
20. kapitel.....	45
SLUTNING	45
Copyright.....	47
Kontakt	47
Ordforklaring.....	- 47 -

EN MODERS HISTORIE

Roman af William Waagner

1. kapitel

Den nittende november 1863. Der står en stiv kuling ret i nord, - himmelen hænger tung og grå, og der falder snefnug. Men på trods af at det sner, er der alligevel en knagende frost; thi det var en hård vinter dette år, og store floder og Bælterne var tillagt med is. Over Svendborgsund, som adskiller Tåsinge fra Fyn, var isen da også så stærk, at der kunne køres over den med tungtlastede hestevogne.

Det var henad klokken tre eftermiddag. To små piger vandrede over isen fra Sct. Jørgens, hvor de havde hjemme, over mod Tåsinge. De skulle til Bjernemark, og havde således vinden i ryggen, da denne retning går omtrent stik i syd. De skutede ryggen mod vinden, og skridtede hurtigt til for at holde varmen. Foran sig skød¹ den største af koge² Anna Lindsgaard børn, en kraftig pige på 15 år, en af de dengang brugte barnevogne, som kun havde to hjul og ingen kaleche.

Det er oftest en almindelig trækasse som skødes frem af en påfæstet stang, og sådan var den også, Anna kørte med. Den anden småpige, som fulgte, var Anna's søster. Hun var tre år yngre end søsteren og hed Maren. Hun skutede sig i kulden og begyndte løbe frem og så tilbage igen for at holde varmen. Der kom et stærkt vindstød, som fik den fine sne til at hvirvle op om ørerne af de to piger.

Den yngste begyndte at klynke; men søsteren skridtede blot stærkere til og formanede Maren at holde modet oppe.

"Jeg synes nu, vi skulle vende om i tide. Husk på Anna, at vi kun er halvvejs - og vi skal jo hjem i aften. Bare der ikke bliver en rædsom snestorm, for jeg hørte, at gamle Poul, som stod og snakkede med slagterens, sagde, at der var alle tegn til en tre-dages snestorm, og så kunne vi jo træffe at sne ude. - Ja, jeg siger til mor, hvis du ikke vil vende om."

"Vil du endelig hjem igen, kan du jo gå. - Jeg skal først over med barnet, for de ved jo, vi kommer i dag, og så kan de jo tro det værste, hvis vi udebliver."

"Du skal nok få skrub af far, når vi kommer hjem," vedblev Maren at klynke.

"Skrub; - du kan jo selv skrubbe af hjem med dig, tøs; du gør jo alligevel ikke andet end at løbe frem og tilbage og hyle som et helt barn."

"Jamen, gammel Poul sagde selv, at det ville blive snestorm i aften, og det siger far selv, at det altid passer, når han siger det," svarede Maren, som var blevet ilter, og forsøgte at standse søsteren ved at gribe fat i vognen. Men Anna rev straks hendes hånd tilside, og standsede selv.

"Hvis du ikke snart holder inde, skal jeg nok genne dig hjem."

Hvad tror du, jeg bryder mig om den gamle pjalts spådomme?" "Det skal du nok komme til!"

"Jeg skal nok sørge for, at du skal få en omgang, når vi kommer hjem, for du ved jo nok, at du ikke så sjældent fortjener det. - Vil du nu komme og det lidt rask!"

Og atter gik det lille tog frem over isen.

En halv time efter holdt pigerne uden for gamle Maren Stær's dør.

De bankede på ved døren ind til urtekramsbutikken; men der blev ikke åbnet. - De forsøgte da ved fremmersdøren³; men uden bedre held.

Der var efter al sandsynlighed ingen hjemme, og det var begyndt at mørkes.

Og i vognen lå lille Katrine Lundsgaard, som var født den 1. november for tre uger Siden. - Det var en lille søster til de to ældre; men deres fælles moder var bleven så ussel efter tuttens fødsel, at doktoren indstændigt rådede forældrene til at skaffe den lille ud i pleje, da det absolut ikke kunne tåle at opfødes hos sin moder. Og resultatet var da blevet, at den lille Katrine, som barnet blev døbt, nu skulle ud i pleje hos gamle Maren Stær, som havde en urtekramhandel ovre i Bjerringe. Stormen var taget til i styrke, og det var begyndt at sne; men da Marens hus lå i læ for en lille skovdannelse bemærkede de to småpiger det ikke lige straks.

De løb nogle gange om huset, for at holde varmen, og fordrive tiden, medens de ventede plejemoderen. Alt medens lå den lille i vognen, som stod i læ ved fremmersdøren, hvor der var rejst en stak brænde.

Da kastede blæsten pludselig en sky af snefog uden om skoven og pustede de hvide flager om mod Marens stråtækte hytte.

Anna og søsteren blev lidt betænkelige ved situationen. De bankede hænderne, og kiggede op efter vejrliget. Det så virkelig betænkeligt ud. - Og da der kom nok et pust, blev søstrene hurtigt enige om, at de nok helst måtte søge hjemover, inden de blev alt for kolde. De spejdede nok en gang efter Maren Stær. Men da der ingen var at se, stillede de vognen med barnet i læ, pakkede den lille godt ned og tog i rend mod fjorden.

Da de kom om skoven, stod sneen i en sky ude over fjorden.

Stormen var begyndt, og det blev en hård tur hjem for de to småpiger. Det var allerede mørkt, da de helt dækkede af sne trådte ind af forstuedøren derhjemme. Faderen, Peder Lundsgaard, var lige kommet hjem fra tærskearbejde og stod i fremmerset⁴ i færd med at iføre sig overtøj. Han var blevet bekymret for døtrene og agtede at gå dem i møde.

"Hvad! Er det Jer?" spurgte han glad overrasket, da pigerne trådte ind. "Fik I så barnet bragt over?"

"Jov; søster er kommet derover; men jeg ville have, at vi skulle være gået hjem igen, da det begyndte at sne; men det ville Anna ikke, og så måtte vi jo gå hjem i det her grimme vejr," sladrede Maren.

"Jamen det kunne jo ikke nytte, at gå hjem igen, da Madam Stær vidste, vi skulle komme, for hun kunne jo så tro, at vi var faldet i een af vågerne," søgte Anna at forsvare sig; men faderen rystede smilende af pigerne.

"Ha!-Ha! har I nu også været ved at kævles derovre. Det er gruelig, at I tøse ikke snart kan lære at forliges, så gamle som I bliver."

"Jamen, det er ...!" søgte Anna at indvende.

"Så! Lad os nu blive fri. Jeg kan ikke have det spektakel med Jer bestandig. Så! Nu ind og se til jeres syge moder.

Men hør! - Holdt! Hvad sagde Madam Stær så, da I kom?"

"Jo, se det var jo..." Det var Anna som tog ordet, og en tanke slog hende nu, at det selvfølgelig var galt, at de havde ladet barnet stå ude i denne forrygende snestorm.

"Nå hvad var der?"

"Jo, se Maren ...!" fik pigen endelig fremstammet: "Madam Stær var ikke hjemme, og så satte vi vognen uden for døren, da det begyndte at sne."

"Jamen, barnet!"

"Ja, se det blev jo i vognen."

"Da sku' da satan også ha' I tøse! Kunne I dvaske slubberter så ikke have båret det over til naboen?"

"Jamen, det var ved at blive så mørkt," forsvarede begge pigerne sig, idet de dog for en sikkerheds skyld trak sig tilbage i den anden stue.

"Det var da også satans! - Nu står den jo og fryser ihjel derovre. - Så'n bette sprøjt ude i to og tyve graders frost. - I fortjente fanme at bli' lappet⁵ over og få det i hus. Og Gud ved. Madam Stær kommer ikke hjem før sent. Nej det går s'gu' aldrig. - Jeg må over og se at få det i hus. Men vov ikke at tale til jeres syge moder om dette. Hun kan jo let træffe og bli' dårligere så. I kan jo sige jeg er gået over til naboens."

Lundsgaard griber sin hue. - "Find stagen, tøse, hvad står I ellers og glaner for?"

Pigerne fik fat på stagen, det vil sige en lang lægte med en jernklinge i den ene ende og en snor på langs. Denne stage brugte Lundsgaard til at skyde foran sig, når han gik over fjorden i mørke. - Thi hvis enden løb i en våge ville jernklingen, som så hang frit, stramme linen, og manden, som brugte denne, var advaret ---.

Han greb stagen, satte kraven op om ørene, tog sine tykke luffer på og trådte ud i den forrygende snestorm.

"Satans også," mumlede han og forsvandt i snetykningen.

2. kapitel

Det var en hård tur over sundet, sneen lå allerede tykt, og ude i den fri blæst var luften at føle som meget koldere.

Peder Lundsgaard var da også meget udmattet, da han atter sent på aftenen trådte over hjemmets tærskel efter den lange vej tilbage, lige mod uvejret.

Han rystede sig som en våd hund, og sneen faldt på det hullede lergulv i fremmerset, hvor det lavede små damme, når det var smeltet og løb i hullerne.

Der undslap ham et velbehageligt "Åhh!" Da han hængte stortrøjen på knagerækken.

De længselsfuldt ventende pigebørn ilede ud mod deres far, og spurgte spændte, hvordan det gik.

"I kan skam være glade, at det gik så godt, som det gjorde; thi da Madam Stær kom hjem, gik hun ind af butiksdøren. -

Hun havde været ovre hos naboens for at slagte en kalv, som var kommet til skade og var meget forundret over, at I ikke var kommet derover.

Men hun tænkte så, at I måske slet ikke kom i dag, da det så truende ud i vejret. Da hørte hun pludseligt, at der var noget, der klynkede uden for fremmersdøren, da hun var ude at se til hønsene, og hun åbnede døren, og så til sin forfærdelse, den bitte lå der i vognen, midt i en snedrive, - og så var tilmed overdækket blæst af hende. - Ja, det var fanme sær, hun ikke frøs ihjel, for naboens ville have, hun skulle blive natten derover. Men hun skulle jo hjem og se til hønsene, og så fandt hun jo ungen. Ellers skulle I satme været blevet lappet igennem, men nu får I jo fare med skræk-ken; men I må vide ikke at fortælle mor om dette hersens."

3. kapitel

Og det blev vinter, vår og høst. Julen kom. Det nye år kom. Sneen smeltede, og løb i bækken, og derfra ud i åen, for tilsidst at ende i den store enhed, havet. Sæden lagdes i mulden. Bladene grønnedes. Sæden modnedes. Korn kom i lade. Bladene faldt. Det blev efterår. Det blev jul, og det blev atter nytår.

Og årene svandt med tidens strøm, den store strøm, der selv skabes som snefnug, når mennesket fødes i uvidenhedens vintermørke for, når foråret – ungdommen - kalder, at vågne til bevidsthed om et fjernere mål end dette at ligge dvaskt over tidens sletter.

De enkelte fnug, mennesker, smeltes i tidens sol. Bliver enhed. Først små enheder, hvor den enkelte dråbe end fylder en plads. - Det er nutiden, bækkene, der går ustandselig historien i møde, for så endelig at ende i det store øde, hvoraf ingen enhed skelnes. For til sidst at væltes rundt af havets bølger, hvor end ikke floden kendes. - Akkurat, som selv de største menneskesamfund og menneskegerninger svinder i tidernes mørke. - I tidernes enhed. - Men er det ikke en grusom hård og unødvendig tidens lov. Nej! - og atter nej. Det er retfærdigt, og det er nødvendigt. Thi såvel som jorden ikke ejer mere vand, end der er i jorden, i bækkene, i flo-erne, i havet, så ejer menneskeheden ej heller flere tanker, ideer, mål og større stræben end de den tid bærer, til alt opløses i fortidens mørke. - Thi når vandene opløses i havet, er det kun for at skabe nye sneflager, og nyt regn. - Men hvad er dette nye? - Det er det evige gamle, som har fulgt tidens strøm. - Bækkenes og åens løb, de tusinder af gange, efter det hver enkelt gang er opløst i den store enhed, for at kunne fødes påny. - Og hvordan er det med menneskeheden? Er de tanker, vi tænker, er vore mål og al vor virke ikke det, som er tænkt og gjort mangfoldige gange, for blot at glemmes og skabes på ny, medens vi - mennesker blot opløses i den store enhed for gennem vor slægt, at skabe det store evige kredsløb. - Sandelig er vi mennesker på vort højeste, når vi falder som snefnug, når vi avler af tidens strøm. - Thi er vor bane, selv om vi synes den går opad, dog ikke en evig port nedad - nedad mod det evige uudgrundelige svælg, hvor vi selv er kommet fra, uforståeligt af hvilken grund...

Men til vor historie igen.

Når læserne følger bogens flugt vil de sikkert føle, at det går opad. Men det er i virkeligheden ikke tilfældet. Thi hvornår er en bog karakteristisk? - Når den begynder! - Og kun når den begynder. Thi den lille livsskildring, som denne lille bog skulle være vil jo dog mod enden opløses i de evige slutninger, fordi der ikke er andre; fordi livets bølger, hvor forskellige de end begynder, så dog fører mod den store, store enhed.

For ikke at trætte læserne nu vil jeg give pennen til hovedpersonen i vor fortælling; nemlig Katrine Lundsgård, som vi stiftede bekendtskab med, da hun for knap tretten år Siden blev anbragt i pleje hos gamle Maren Stær.

Tretten år. Katrine er alt kommen ud på den evige strøm. Men hun kendes endnu blandt småbølgerne, og det er denne hendes fart vi vil følge.

4. kapitel

Det var den 9. oktober 1875.

Jeg husker endnu dagen så nøje, der dengang var en betydningsfuld dag for mig. Thi Madam Stær handlede foruden urtekram også med kød.

Hendes salig mand havde i levende live været den bedste slagter på Tåsinge. Og da Maren ved hans død overtog urte-kramforretningen, fulgte slagterforretningen med, - og hvad mere var: hun arvede inden længe sin afdøde mands gode ry som slagter.

Da jeg året før fyldte 12 år, mente Maren, at det var på tide, jeg for alvor kom til at tage del i forretningen, som jeg engang i tiden skulle overtage. Jeg skulle da også lære at slagte, og hele det sidste år havde jeg taget min tørn af arbejdet. Men det store skridt var endnu ikke taget. Jeg havde endnu ikke med egen hånd skilt et dyr ved livet; - men i dag skulle det ske - Maren havde købt en sødmælkskalv ovre hos naboen Krestens, og den skulle jeg nedlægge og gøre i stand til at hænge i butikken.

Jeg var meget spændt, da jeg vågnede den morgen. - Hvordan mon det ville falde ud. - Nå jeg var ikke just forknytt⁶. Thi jeg skulle i dagens anledning blive hjemme fra skolen. Og der blev tilmed en extra tår formiddagskaffe før slagtingen skulle foregå klokken elleve.

Det store øjeblik var kommet.

Jeg trak mit lange grå slagterforklæde på, hvæssede min kniv endnu engang - og vandrede under Marens blik til skafottet. Dette var en stor balje. Og Maren havde allerede kalven bundet og anbragt.

Da rystede jeg på hånden. Jeg fik feber. - Ikke fordi jeg syntes det var synd at dræbe dyret; thi det var jeg blevet så vandt til at se, at det ikke gjorde mig noget. Men nu, jeg selv skulle sætte det kniven for struben, syntes jeg, at det ligesom sagde til mig med sine store, enfoldige øjne: "Hvorfor vil I være så slette ved mig. Jeg kunne jo leve i mange år og græsse mellem de andre kreaturer ude på de frodige enge, medens solen varmer vore legemer. Og jeg kunne om vinteren, medens stormene tude ligge inde i den lune stald og tygge drøv, medens I mennesker bærer for mig af sommerens høst. - Jeg kunne leve i mange år og være lykkelig. - Hvorfor vil du da ødelægge det hele for mig med denne skarpe kniv? - Hvorfor?"

Da vækkede Maren Stærns stemme mig af mine drømmerier: "Nå Katrine, lad os nu se, at du er rap⁷. Husk på at du skal ned til Jep Larsen og slagte en kalv i morgen. Og så skulle du jo helst være lidt fingernem."

Hun greb kniven og satte den mod kalvens strube. "Se, her er det du skal skære; hvis du nu er dygtig, skal du få en extra skilling til efterårsmarkedet i Bregninge."

Jeg greb kniven, men mine hænder rystede, og jeg kunne ikke bringe min hånd til at tvinge den ind i kalvens strube - da slog Maren hovedet på sømmet: "Du må ikke stå der og pine dyret barn. Så, skær nu til!" Jeg tog en rask beslutning. Trykkede til kniven og trak den et par gange frem og tilbage.

Kalven gav et støn og begyndte at slå fra sig; men Maren var parat og holdt på den, og snart havde det spæde dyr trukket legemet i den sidste krampetrækning. - Nu jeg havde fået begyndt rystede jeg ikke længere på hånden. kalven blev hængt op inde i fremmerset, indvoldene taget ud, skindet flået af og kroppen parteret.

Da, mens jeg var beskæftiget hermed, hørte jeg stemmer ude i gården, hvor Maren stod og nuslede ved nogle gamle trækasser.

"Goddag og Gud hjælpe!" var der en som sagde, og jeg hørte straks, at det var karlen ovre fra den gård, hvor vi havde fået kalven.

Han skulle have forskellige urtekramvarer forklarede han og sluttede: "Men hvor min lille

kæreste?"

Jeg, som godt vidste, det var mig han mente, smækkede kniven bort og løb ud i gården. "Nå, der har vi hende nok!" udbrød karlen. "Så kan hun jo give dig sagerne," forklarede Maren. "Lige som hun ellers plejer," fuldførte karlen, idet han greb mig løftede mig op og løb af med mig. "Farvel Madam Stær."

Jeg vejede de forskellige varer ud, i den gamle vægt, som bestod af to skåle, der hver for sig hang i enderne af en arm, som roterede over en aksel i midten. Karlen købte som han plejede en pose bolcher til mig. Jeg glemte ikke at præsen-tere den slagtede kalv, og han roste mit arbejde, så jeg var meget lykkelig.

Den tyvagtige karl havde da også let ved at snappe et kys fra mig inden han forsvandt. - Men hvad. Det var jo også kun løjer, og jeg gav mig lag med kroppen igen.

Hen på eftermiddagen var jeg helt færdig, og jeg måtte se lidt til mine lektier. Det var dog snart besørget; thi der var jo ikke mange.

Da jeg den aften lukkede for hønsene, som jo havde opholdt sig i frammerset, og krøb ind i min himmelseng, som var indemuret hos madam Stær, følte jeg mig som en hel helt; thi jeg var mig bevidst, at jeg havde udført noget virkeligt respektabelt i dagens løb.

5. kapitel

Den næste dag var det klart vejr, hvad jeg var særdeles tilfreds med, da jeg skulle ned og slagte en kalv hos Jep Larsen i Strammelse. Den første kalv jeg skulle slagte ude.

Jeg skulle gå lige derved fra Brejninge, hvor jeg gik i skole, hvorfor jeg fik mit store grå forklæde på hjemmefra. Det var lidt blodigt fra den forrige dag; men det mente Maren var ganske formålstjenligt, da man så kunne se, at jeg var inde i faget.

Jeg blev opfordret til at lade som om, jeg havde slagtet så ofte, at det var en ganske dagligdags ting for mig.

En kurv blev fyldt med et par lever og hjerter, som læreren skulle have, da folk ikke ville købe disse dengang, hvorimod læreren, som jo ikke var særligt højt lønnet, jo nok ville have dem foræret. Og væbnet med mine slagtekniive vandrede jeg med en følelse af at jeg var en lille person for sig sejr-sikkert til skolen.

Læreren blev ganske forskrækket over at se mig i den ikke helt almindelige udrustning og han spurgte, hvad det vel skulle betyde. Jeg forklarede ham da, at jeg skulle ned i Strammelse og slagte efter skoletid.

"Det gør mig meget ondt for dig, lille Katrine, du har det sikkert hårdt," beklagede han mig.

"Nej, jeg har skam ikke, Hr. Rasmussen. Det er den nemmeste sag af verden," svarede jeg, trak mine knive ud fra og ville til at vise ham grebet på at slagte.

"Nej - nej!" skyndte han sig at standse mig. "Jeg ved jo nok, hvordan det går for sig, lad os ikke have slige manøvrer i skoletiden. Gem nu din kniv. Jeg ved jo nok, at du er en meget flittig pige."

Jeg lagde så min kniv ind igen.

Da opdagede jeg, at jeg havde glemt at give læreren hjer-terne og lungerne, og jeg greb min kurv, og gav læreren den.

Han blev også meget glad og gav mig som belønning fri en time før de andre børn skulle forlade skolen.

Jeg tog atter mine knive. Læreren ønskede mig al held med slagtingen. Nogle af mine kammerater fniste; men jeg var ligeglad. Jeg var jo vandt til at slagte.

Jeg fulgte amtsvejen ned til Hundsballe Skov. Her gik en opkørt vej gennem skoven, og den fulgte jeg til Strammelse.

Den halve mil tilbagelagde jeg hurtig, da jeg ville være tidlig færdig. Jeg skulle nemlig over hos skytten i Pederskov

på øens østlige side, inden jeg skulle hjem.

Der var ingen i gården, da jeg kom, og jeg gik derfor ind i salshuset⁸, hvor Jep Larsen og familie og tjenestefolk sad ved deres mad. De kendte mig jo nok; thi de var ofte oppe hos Maren Stær for at købe varer.

"Hvad, er det ikke Katrine til Stær?" spurgte Jep Larsen og så op. Jo det var det da.

"Du skal måske hjælpe med at slagte?" spurgte han videre.

"Ja, det skal jeg jo. Det vil sige, det er mig, der skal slagte kalven," søgte jeg at forklare, idet jeg viste knivene frem. "Maren er jo ved at blive gammel nu, og så kan hun bedst holde ud at nusle hjemme i butikken. Og så skal jeg gå ud og slagte nu."

De så alle lidt mistroiske på mig. - De så to gange på mine korte skørter, og husbonden fortsatte: "Er du da vandt til at slagte, Katrine? For ellers er det jo rivegal, for så kan du jo pine dyret."

De så undersøgende på mig, og jeg indså nu, at den påmindelse min plejemor havde givet mig var såre agtværdig, eftersom den var født af et langt livs erfaringer, og jeg svarede: "Jo jeg har allerede slagtet flere gange, og jeg piner da heller ikke dyrene."

Denne forklaring syntes da også at hjælpe, og Jep Larsen svarede, at vi fik se. - Han spurgte, om jeg havde spist, og da jeg svarede benægtende, blev jeg budt til bords.

Jeg fik plads på bænken ved siden af gårdejerens eneste barn, Jørgen, som var atten år. Han havde enkelte gange været oppe for at handle med os, men da havde han været i pudsen⁹, og jeg havde ikke før set ham i hans dagligtøj.

Men nu havde han været ude at pløje, og jeg blev straks slået af hans kraft og hans endnu ikke udviklede manddomspræg. Hans kraftige blonde hår hang vildt over panden, og han blinkede skælmisk til mig med sine blå øjne, da jeg satte mig på bænken ved siden af ham.

Jeg gav mig i lag med maden. Da følte jeg, at et ben rørte ved mit. - Jeg trak mit til mig, men det andet fulgte efter. Jeg så op, og mine øje så ind i Jørgens klare blå. En underlig strøm rislede gennem mig. Jeg blev varm helt op i hovedet. Jørgen smilte djærvt¹⁰, og jeg trak ikke længere mit ben tilbage, men pressede det kun fastere mod hans. Og jeg spiste min unen¹¹ med mit ben mod Jørgens og med en mærkelig rislen i mit blod.

"Nå, så må vi vel hellere se at få kalven fat," opfordrede Jep Larsen og rejste sig fra bordet, da alle var færdige. "Du, Jørgen, kan hjælpe at slagte, og så får karlen pløje i eftermiddag; - for du er vel færdig med at muge i svinehuset?" spurgte han henvendt til karlen. Denne var færdig med arbejdet, og da jeg så på Jørgen, bemærkede jeg at han så veltil-freds ud. - Han var sikkert glad ved ordningen af efter-middagens arbejde.

Gårdmanden hjalp os med at få kalven bundet og lagt op på en stige, som lå på to kar. Jørgen holdt ved dens hoved, for at lette arbejdet for mig.

"Lad mig nu se, at du ikke vanskerer dyret," sagde Jep Larsen, som stod og så til.

Det mente jeg ikke der var nogen fare for, og jeg tog mine knive frem og strøg dem et par gange på langs med hinanden, for at gøre dem rigtigt skarpe.

Da kom en mand gående ind i gården. Det var naboen, Kristi-an Jensen, så jeg. Han havde en af de bedste gårde i Strammelse og gik for at være meget velhavende.

"God dag!" hilste han, "kanske skal der nu laves sul til saltkarret?"

"Nej, sulet er skam lavet."

Jørgen holdt nænsomt men sikkert, kalvens hoved nede, og jeg greb kniven. Det gjorde mig stærk, at disse fremmede mænd stod og så på mig, og at jeg nu skulle vise dem, at jeg også nok kunne slagte, selv om de ikke havde så god tro dertil.

Jeg skar til. Kalven spjættede lidt.

"Det var da satans til håndelag det pigebarn har til at slagte!" udbrød Kristian Jensen og klappede mig på skulderen. "Hun kan s'gu' være til stor gavn for Madam Stær."

"Ja, det var splintemig mere end jeg havde ventet," roste Jep Larsen, "vi skal have et lam slagtet om en månedstid. Den kan du vel også slagte, Katrine?"

Jo, det kunne jeg da nok, svarede jeg.

Jeg blev så beruset af al den ros og tillid, at jeg næsten ikke bemærkede den rosende bemærkning, som Jørgen også lagde imellem.

Det gik som en leg at skille og flå kalven. Og Jørgen hjalp ihærdig til. Da jeg var knap færdig kom Jep Larsen og Kristian Jensen over til os.

"Du kan vel ikke slagte en kalv for mig også, nu du er her nede?" spurgte Kristian Jensen.

"Ja, det kommer jo an på, hvormange klokken er," forklarede jeg. "Jeg skal jo nemlig over til Pederskov med indmaden, hvis jeg vel må få det af kalven?"

"Jo – jo - det må du splintemig," svarede Jep Larsen. "Men klokken er jo ikke mere end tre, og du kan nok få tid at slagte kalvenovre hos Kristian, når vi hjælper dig? Og så får du jo tilmed to indmader, Katrine;"

Det hjalp! "Ja, når jeg får det, så tjener jeg jo ti øre til," indrømmede jeg. "Så jeg må vel kunne nå det også."

"Ha-ha-ha!" lo Kristian Jensen. "Se tøsén! Hun tænker også på at samle skillinger. Hun er skam tidlig begavet. Hvor gammel er du Katrine?" spurgte han interesseret.

"Jeg bliver tretten den 1. november," svarede jeg.

"Ja det er fanme en dygtig pige," udbrød han henvendt til de andre. "Så gammel kunne vor Kirsten også lige have været. -

Ak ja. Det var jo kedeligt at den eneste sådan skulle dø," mumlede han for sig selv.

"Men det er sandt, så kommer du over med knivene, for så vil jeg gå hjem og få sagerne ordnet."

Det lovede jeg, og jeg gav mig ivrigt til at gøre kalven helt færdig, idet Jørgen bemærkede, at jeg også var en knag til at partere et slagtedy.

Jeg smilede taknemligt til ham og så, at han stod og betragtede mig med sådant et underligt, ligesom viljeløst, men dog alligevel meget sigende blik. Jeg følte, at jeg rødmede. Jørgen ville gribe mig, men jeg blev så mærkeligt bange for ham, og sprang om på den anden side kalven. - Og jeg så ikke tiere¹² op på ham.

Da vi var færdige, blev der budt til kaffe. Jeg fik atter

plads ved Siden af Jørgen. Hans ben rørte atter ved mine; men jeg trak dem bort, og så ikke op. Jeg generede mig og var ængstelig for ham, og jeg gjorde mig færdig så hurtigt som muligt.

"Du kan sige til Madam Stær, at jeg kommer derover en af de første dage. Og så har du her en ti øre af mig, fordi du er så rap, Katrine;"

Jeg sagde mange tak. Sendte et blik over til Jørgen, som også så efter mig, det gav et sæt i mig. Jeg besluttede at trykke hans hånd rigtig til afsked. Jeg sagde farvel til hver især og Jørgen trykkede min hånd fast.

Da jeg kom ud, huskede jeg, at jeg alligevel havde glemt at trykke Jørgens hånd, og jeg ærgrede mig nu, når jeg tænkte på Jørgens blå øjne. Hvornår kunne jeg nu gøre det godt igen? Nå, jeg skulle jo ned og slagte lam om kort tid, og så skulle Jørgen vel hjælpe mig, tænkte jeg og forsøgte at indgyde mig selv frisk mod.

Da jeg kom over til Kristian Jensen, blev jeg også budt til kaffe, men jeg forklarede, at jeg lige havde fået, og ikke kunne drikke mere.

"Det er skam en rask pige, der ved hvad hun vil," indrømmede Sine Jensen. "Men så skal hun have en ordentlig nætter¹³, når hun har slagtet. Tænk at sådan en bitte tøs kan slagte - og hun gør det jo vældig godt, hører jeg."

Jeg var glad ved, at folkene tog så venligt imod mig og var snart beskæftiget med slagtningen igen.

Men jeg savnede stadig noget, det var, som alt ikke var som det skulle være, og jeg blev snart klar over, at det var Jørgens selskab jeg savnede. Da huskede jeg på, at jeg havde glemmt min kurv med indmaden ovre hos Jep Larsen. - Det glædede mig såre, thi jeg havde da ærinde derover nok engang, inden jeg skulle hjem, og så håbede jeg også at få lejlighed til at veksle et par ord med Jørgen. - Jeg smilede ved tanken og tiden fløj.

Da jeg var færdig kom jeg ind til nætter.

"Har du ikke nogle æbler og pærer til Katrine, Mutter, fordi hun er så rask?" spurgte Kristian Jensen, da jeg sagde tak for mad.

"Jo, det har jeg skam," ivrede den svære bondekone. "Du kan selv følge med op i stadsstuen, Katrine, og få nogle."

Jeg fulgte villigt med. Jeg stod stille fyldt af forundring, da vi kom derind. Så rent her var, og sikke fine møbler. Deres bornholmer præsenterede sig skam anderledes end vores gamle ormstukne, derhjemme ved Maren.

Sine Jensen bemærkede også mit beundrende blik, og hun spurgte: "Hvad er det, du søger?"

"Jeg synes her er så fin," svarede jeg oprigtig.

"Ja-ja," lo Sine velbehagelig, "sådan stads er du nok ikke vant til. Men det er også den fineste stadsstue i hele Strammelse by, skal jeg sige dig, bette Katrine," føjede hun selvbevidst til. "Ak ja, det kunne vores kære lille pige have været eneste arving til, hvis nu hun ikke var død så tidlig, det kære barn! "

Hun så vemodig drømmende på det fine mahognitræschatol, og jeg benyttede lejligheden til at fingerere lidt ved det svære sølvtøj, som var anbragt på møblerne. Ja Kristian Jensen måtte være meget rig. Det kunne der ikke være to meninger om. - Da lød der stemmer fra fremmerset.

"Er Katrine Stær gået?" var der en der spurgte, og jeg hørte straks, at det var Jørgen. Han kom sikkert med min glemte kurv, og mit hjerte bankede af glæde.

Husbonden svarede, at det var jeg ikke, og snakken vækkede Signe af hendes drømmerier.

"Det er sandt, nu står jeg rent og glemmer tøsen. - Herre jøsses!" udbrød hun og samlede i en fart nogle frugter op til mig. Jeg bandt dem i mit hovedklæde, da jeg ikke havde andet at bære dem i, og slog denne om min skulder.

Jeg takkede mange gange og forlod huset, med opfordring til at se derned igen i nær fremtid.

Så skulle jeg nok få en ny forsyning frugt, lovede Sine, og jeg lovede glad at efterkomme indbydelsen.

Jørgen var gået ud for at se på kalven, og han kom mig i møde, da jeg trådte ud.

"Du glemte din kurv ovre hos os," sagde han og holdt kurven frem, "og jeg syntes at jeg ville springe over med den til dig."

"Ja, se jeg huskede det nok," svarede jeg. "Men du skal alligevel have tak Jørgen, fordi du kom med den, for så er jeg da selv fri for at gå den vej frem og tilbage."

Vi forsøgte nu at få indmaden fra den anden kalv i kurven, men det kunne ikke være der. "Hvad skal vi gøre ved det?" spurgte Jørgen, "jeg må vel hellere springe hjem og hente en kurv til." Men jeg var ikke rådvild. Jeg afslog tilbudet, idet jeg mente, at jeg kunne bære det i mit slagterforklæde. Som sagt så gjort. Jeg fik sagerne pakket sammen, og ville tage kurven

fra Jørgen.

"Nej, jeg vil skam følge med dig lidt ud af vejen," sagde han, "for kurven er jo tung."

"Vil du følge mig på vej Jørgen?" spurgte jeg og smilede glad ind i Jørgens øjne.

"Ja, det vil jeg skam," svarede han og greb min hånd, som han trykkede fast. "Jeg er glad ved dig, Katrine."

Jeg bøjede mit hoved, fryden strømmede gennem mig; men jeg tænkte ikke over det, og trak min hånd til mig. Og nu begav vi os sammen over mod Pederskov.

Vi snakkede om alt muligt, frydede os over en enlig lærke, som sang over de øde efterårsgrå stubmarker, over de nyvendte pløjemarken og over pløjekarlene, som nu vendte hjem fra marken med deres spand, thi det var ved at mørkes, og solen ville snart svinde helt bort i diset i vest.

Hvorfor mon lærkerne sang? Hvad var der at synge for?

Meget - meget var her - thi lærken fattede, hvor skøn denne stund og denne tid er. Dette at høstens rige gaver kommer i lade. Dette at det kommende liv lå sikkert mod vinteren, i jordens skød, og kun ventede tiden, da det blev kaldt til live - til stræben efter en ny høst - alt det fandt sit billede i det gyldne solskær, som hvilede over landet ind mod denne efterårskvæld. Thi som livet gik i dvale i jordens skød, svandt solen i kimmingen; for atter om timer at bryde gennem dæmringen og sende sine stråler ud over jorden, - for atter om føje¹⁴ tid, at kalde de svage kim i jordens barm til live med sit livgivende lys. Denne sol - al livets kilde.

Underlige tanker; - jeg tænkte ellers aldrig sådan. Men

denne dag havde jeg en følelse af, at det ligesom dæmrede i mit eget sind. Og hvorfor? - Jeg vidste det ikke.

Der var en god fjerdingvej¹⁵ over til Pederskov.

Da vi kom dertil, sagde Jørgen, at han desværre ikke kunne følge mig længere nu, da han skulle hjem og skære hakkelse til hestene.

"Ja, så skal du have så mange tak, fordi du fulgte mig ad vejen, Jørgen," svarede jeg.

Han greb min hånd, og vore blikke mødtes. Jørgen havde tårer i sine øjne, og han knugede min hånd. "Katrine!" sagde han og hans stemme skælvede: "Katrine. Nå ja, jeg ville gerne være fulgt med lidt længere; men du kommer jo snart ned til os igen."

"Ja, det gør jeg," svarede jeg fast og gengældte hans håndtryk, "jeg skal jo ned og slagte lammet." Jeg rev min hånd til mig og greb min kurv.

"Jeg må nok gå nu Jørgen, for det er jo sent."

"Du kan jo også komme ned til os en aften."

"Ja, det kan jeg måske nok Jørgen. Farvel."

"Farvel, og ha' det godt!" råbte han, idet jeg forsvandt ind i skoven.

Jeg ilede hurtigt fremad; thi der var endnu en god fjerdingvej til skyttens hus. Men det blev snart så mørkt, at jeg måtte være meget påpasselig, for ikke at tage fejl af vejen. - Thi alle de mange veje og stier, som gennemskar skoven på kryds og tværs lignede hinanden, og nu det var omtrent mørkt, var det ikke nemt at finde den rigtige. Det var også først nu, jeg var blevet ene, at jeg agtede¹⁶, hvor mørkt det var blevet. - Vinden suste i de afbladede løvtræer og de gamle grene knagede og bragede, så der af og til lød et brag af en, der knækkede. Jeg begyndte at blive lidt ilde til mode, og jeg ønskede Jørgen ved min side. Det var jo ikke så ligetil for et barn som jeg, ene at stavre rundt i den store skov en mørk efterårsaften. Jeg knugede hånden om min kurv og indbildte mig, at det var Jørgens hånd, jeg holdt i min.

Det beroligede mig lidt. Jeg glemte de triste tanker.

Thi jeg var meget glad ved Jørgen. Jeg fortrød, at jeg veg tilbage, da han ville omfavne mig om eftermiddagen, og jeg længtes inderlig efter ham. Jeg syntes jeg hørte noget hviske inde i mig selv. Det sagde: "Elskov. Du elsker Jørgen."

Jeg lo. Et barn som mig skulle elske? - Og dog. - Jeg holdt jo af Jørgen, holdt meget af ham.

Da vækkedes jeg af de søde drømme. Jeg stod ved et punkt hvor vejen forgrenede sig i tre, jeg kunne ikke huske, at jeg havde været her før, skønt jeg havde været ovre ved skytten adskillige gange. Jeg var ved at blive ked af situationen.

Dog, jeg ville ikke tabe modet, for jeg mente ikke, jeg var kommet så langt ud af retningen, at jeg ikke nemt kunne finde den igen, og jeg valgte den vej, som jeg mente skulle føre mig på ret køl. Jeg gik og gik, men skoven var mig stadig lige fremmed.

Da jeg syntes jeg havde gået en evig tid; jeg mente flere timer, begyndte det at falde mig svært at slæbe den temmelig tunge byrde, og da kom jeg til en ny korsvej, som jeg heller ingen rede kunne hitte på, gav jeg endelig op og satte mig op ad en træstamme idet jeg brast i gråd.

Hvor længe jeg græd ved jeg ikke; men det blev mig dog klart, at slig ikke førte til et bedre resultat. Jeg foldede da mine hænder og bad Gud hjælpe mig ud af dette. Jeg bad med min barnlige tro, og var til sidst ganske sikker, at Gud nok skulle hjælpe. Og jeg smilte fredfyldt, idet jeg forsøgte at tænke på Jørgen; men illusionen bristede snart igen, da et dyr jog igennem skoven, mens buskene raslede om den, og de små grene i løvet knækkede under dens hove. Jeg huskede atter min triste stilling, men glemte min sikre tro, og gav mig atter til at græde.

Da hørte jeg nogen fløjte, og jeg lyttede. Det var ganske sikkert en mand. Jeg blev først glad så bange, for ene at træffe en mandsperson her i skoven. Dog overvandt jeg min frygt, da jeg anede, han måske ville hjælpe mig.

Jeg sprang op, just som han kom frem fra korsvejen, og nærmede mig ham, omend ikke videre dristig, da jeg ikke kunne skimte, hvem der var.

”Er det Katrine?” spurgte den fremmede pludselig, da han blev mig var¹⁷.

Mit hjerte bankede af glæde, jeg blev fuldstændig ellevevild. ”Det er dig Jørgen - Jørgen!” jublede jeg og kastede mig ind til ham.

Jeg lagde mine hænder om hans hals, og klamrede mig til ham, som ville jeg aldrig slippe ham.

Han lagde sine stærke arme om mine unge skuldre, jeg hævdede mit hoved, og han kyssede mig. Kyssede som ville han på engang drage hele min sjæl til sig. Og han gjorde det. Jeg tænkte kun på ham, og følte min unge kærlighed.

Jeg var lykkelig.

Og Jørgen fulgte mig over til skytten. Han var gået ud for at følge mig hjem, og da han fandt mig på en sidevej til den, jeg skulle have fulgt. Men jeg havde ikke kunnet orientere mig i mørket, endskønt jeg havde siddet kun fem minutter fra skyttens hus.

Vi fik begge en kop varm kaffe, inden vi begav os på tilbagevejen.

Der var en hel mil hjem, men tiden gik hurtig; thi jeg var ikke mere bange for Jørgen, som gik med sin arm beskyttende om mig på vejen hjem.

Han fulgte mig helt hjem, hvor vi tog en kærlig afsked, da Jørgen ikke ville med ind.

Jeg sov ind i min himmelseng den aften med så lyst et smil om munden og så lykkelig og glad, som aldrig før.

Maren havde også rost mig, fordi jeg havde været så dygtig den dag, og hun beklagede, at jeg skulle gå den lange vej over til skyttens i den mørke skov helt alene. Men jeg lo deraf, thi jeg var jo glad for at få de skillinger. Jeg fortalte ikke at Jørgen var med.

Jeg havde en ny ganske ukendt følelse i min krop. Det var en rislende livsfyldt storm, som gik gennem mig; men jeg vidste ikke, hvad det var.

6. kapitel

Det blev den 28. oktober. - Jeg havde ikke set noget til Jørgen, siden den dag han fulgte mig hjem fra skytten.

Men jeg længtes inderlig efter ham, og Maren spurgte mig ofte, når jeg stod og drømte, så jeg glemte mit arbejde, hvad det var, der sådan optog mine tanker, og jeg svarede, at det ikke var noget særligt. Jeg ventede, hver morgen når jeg stod ud fra min alkove, at i dag skulle der komme bud nede fra Jep Larsen, om at jeg skulle komme ned og slagte lammet, som han tog lovning på første gang.

Jeg havde været mange steder at slagte siden, og det var stadig gået udmærket. Men intet kunne dysse længslerne efter Jørgen i søvn. Det var hårdt at vente, og jeg var jo forberedt på, at det først skulle være en halv snes dage hen i november. Men det varede heldigvis ikke så længe; thi den 28. oktober kom en pige op fra Jep Larsen for at hente urtekram-varer. Hun havde samtidig bud med, om jeg ikke ville komme og slagte lam dagen efter.

Dette lovede Maren, at jeg nok skulle gøre, og jeg var selv jublende glad ved, at jeg nu skulle ned til Jørgen igen.

Jeg smuttede ud af døren, for at bede pigen sende Jørgen en hilsen fra mig. Da stak hun en lap papir i min hånd.

"Dette er fra Jørgen," sagde hun.

Jeg skælvede af lykke; sagde ingenting, men løb om bag huset for i fred at læse brevet fra min kæreste. Han skrev, at han længtes efter mig, og var glad ved, at jeg skulle ned og slagte dagen efter. Thi han håbede da at jeg kom, som han skrev. Han takkede også for den sidste aften, vi var sammen og skrev, at den var så mærkelig, at han aldrig skulle glemme den.

Jeg kyssede brevet. Een gang, to gange, jeg kyssede det mange, mange gange. Så løb jeg om til pigen, for at sende en tak med; men hun var til min skuffelse gået, og jeg måtte vente til dagen efter, inden jeg selv kunne takke Jørgen for hans kærlighed.

"Nå, bitte Katrine, så skal du altså ned til Jep Larsens og slagte i morgen." sagde Maren da jeg kom ind. "Du begynder at blive svært dygtig. Folk er jo helt gale for at få dig til at slagte."

Jeg smilede; thi jeg holdt meget af ros. "Jep Jensen er også rare folk, så jeg vil gerne derned og slagte, og så får jeg måske frugt ovre hos Kristian Jensen. Det lovede de mig jo sidste gang," svarede jeg

"Folk kommer skam til at synes godt om dig. Kunne du nu ikke gøre din lykke nede ved Jep Larsen. Jørgen er jo en pæne fyr og jennest¹⁸ barn til en stor gård," fristede Maren.

"Jamen Maren, jeg er da ikke gammel nok til den slags ting endnu," svarede jeg, og forsøgte at lade uskyldig; men jeg følte blodet varme mine kinder, og vendte mig om, for at røre i gryden, som hang over ilden i den åbne kamin.

"Du må hellere se om alle hønsene er kommet ind i fremmer-set," mente Maren.

Jeg gik også derud og lukkede for hullet, da de var inde.

7. kapitel

Det var hen på eftermiddagen den 29. oktober. Klokken var ved fire tiden.

Jeg stod og parterede det slagtede lam nede hos Jep Larsen, og Jørgen hjalp mig.

Jørgen havde smilet så gjæv og lykkelig, da jeg kom, og Jep Larsens havde også været glade ved mig.

Aldrig såsnart var Jørgen og mig blevet ene, før han trykkede mig ind til sig, og jeg sugede kærlighedens sødme af hans læber.

Han nappede også mangt et kys, medens vi arbejdede, og jeg ønskede, at dette blot måtte vare evigt.

Jeg tænkte på gamle Marens ord, om at jeg måtte gøre min lykke hernede. Og jeg smilede glad, thi Maren anede jo ikke, hvor nær hendes ord kom sandheden. Der var jo intet, jeg mere attråede, end netop dette at være her alle mine dage. Men det jeg mest higede mod var Jørgen, medens det Maren sikkert tænkte på, var den gode gård. Og jeg må indrømme, at det også rislede velbehageligt i ryggen, når jeg tænkte på, at jeg skulle blive kone i Jep Larsens gode gård; for det havde Jørgen sagt at jeg skulle være.

"Nå, tror du der kan blive noget lys af lammet, Jørgen?" spurgte Jep Larsen, idet han trådte ind til os.

"Jo, der er skam en masse tælle i dyret," svarede Jørgen, idet han viste faderen kroppen.

"Det er et af de bedste lam jeg har slagtet i efteråret," lagde jeg imellem.

"Ja, det er splintemig også et godt lam," svarede Jep, "men det har også fået en god opdragelse hele sommeren igennem."

"Ha-ha, ja det vil jeg nok sige," lagde Jørgen ud, "Det har fået lov at ødelægge alt det ville.

"Nå – ja, men nu betaler den jo også for det. - Ikke sandt Katrine?"

"Jo," svarede jeg, og lo af Jørgens latter.

"Ja – ja -, du gør den jo godt i stand, men er vel snart færdig?" spurgte han, idet han vendte sig for at gå.

"Men der har vi nok Kristian Jensen," udbrød han.

"Goddag, Kristian Jensen."

"Goddag Jep. - Nå hvordan går det med slagtingen? Er Katrine snart færdig?" spurgte Kristian Jensen, idet han trådte ind til os.

"Jo, nu er vi lige færdige," svarede jeg.

"Sikken dejlig lam. Den bliver der fanme tællelys af, så det batter noget."

"Jo det er at ualmindelig godt lam." indrømmede Jep, med et lunt smil.

"Nå, det var ellers ikke det jeg kom for," oplyste Kristian Jensen. "Jeg skulle over og hente Katrine hjem til os for at spise nætter, sagde madammen, og så var der jo lidt frugt hun havde tilgode."

Jeg smilede glad, og sagde, at jeg godt kunne følge med, med det samme. Jeg ville pakke lammets indmad i min kurv, da Jep

Larsen standsede mig.

"Nej, stop der du. Indmaden har du fået; men nu ville jeg godt købe dem af dig igen, Katrine."

Jeg så forundret op på ham for at få dette nærmere forklaret, thi hvad kunne han ville bruge indmaden til. - Jep oplyste dog intet herom; men tog sine ting op og gav mig 30 øre, idet han sagde: "Her er ti øre, fordi du er så dygtig Katrine, og så skal du have 20 øre for indvoldene. - Det er jo det dobbelte af, hvad du plejer og få."

Jeg takkede for pengene, og anede, hvorfor han købte sagerne, da han henvendte til Kristian

Jensen sagde: "Det er splintmig synd at tøsen skal til at traske derover, hun kan jo være træt nok foruden."

"Ha-ha - det er fanme også sandhed da!" lo denne. "Hvad Katrine, skal vi så se hjem til mutter?"

"Så får Katrine ingen nætter her," søgte Jørgen at indvende.

"Ha – ha -, hvad Jørgen? Nej, du behøver sgu at være bange for, at hun skal sulte ovre ved os. - Hvis du frygter for det kan du jo selv følge med over, og se du har taget fejl Jørgen. Ha-ha!"

Da Jørgen ikke havde noget at bestille, lod han sig det ikke sige to gange.

Jeg sagde farvel til Jep Larsen og vi gik begge to med Kristian Jensen.

Jørgen fulgte selvfølgelig kun med, for at være med mig, og jeg var meget glad derover.

"Nå, der har vi nok vor Katrine." sagde Sine Jensen, da vi trådte ind. "Det var ret, du kom over og se til os Katrine. vi havde ventet, du var kommet ned og se til os, engang imellem."

"Ja, se det ville jeg jo også gerne," svarede jeg, "men jeg har jo haft så travlt med at slagte den sidste tid."

"Det må da også snart tage en ende med det slagtning, vel?" mente Kristian Jensen.

"Så kommer du vel tit herved om dagen?" spurgte Jørgen, idet han trykkede min hånd.

Jeg trykkede igen, og lovede at komme så tit som muligt.

Vi spiste begge til nætter ved Jensens, og jeg fik inden jeg gik min kurv fyldt med frugt.

"Kan du så hilse Madam Stær, Katrine?" spurgte Sine.

"Ha-ha, nu kan madammen slikke sig om mulen, når Katrine kommer med sådant et læs frugt."

Jeg lo og lovede at hilse.

"Nu må du snart komme igen Katrine!" råbte Kristian Jensen, da Jørgen og jeg gik ud af porten.

Også det lovede jeg og vendte kursen mod hjemmet.

Jørgen fulgte med helt op til Marens, og da hun selv stod udenfor, da vi kom, og bød Jørgen ind, fulgte han også med. "Nu kan du have fri i aften og holde Jørgen ved selskab - så skal jeg lave kaffen imens," sagde hun

Det passede mig og Jørgen og jeg tog plads i slagbænken.

"Ja, der kan skam blive et kønt par ud af I to." spøjte Maren

"Men det er vel i god tid og tænke på den slags ting endnu?" mente Jørgen idet han klemte min hånd så jeg gav et lille hvin.

Maren så efter mig, men jeg brast i latter, og lod som det var et henrykkelses udbrud.

Det var en meget fornøjelig aften, og Maren bød da også Jørgen se op til os med det første igen, hvad han også lovede.

Jeg fulgte med ham lidt på vejen.

"Tak for i aften," sagde Jørgen inden vi skiltes. "Jeg er glad ved at jeg fulgte med hjem Katrine."

"Ja, det er jeg også; men den aften ovre i Pederskov, det var da også en god aften. Jeg var så underlig, da jeg kom hjem."

"Var du Katrine?" Spurgte han.

Vi tog afsked med hinanden, med et snarlig gensyn, og inden længe sov jeg på mit grønne øren i min fine alkove.

8. kapitel

Vinteren gik. Der skete ikke noget af betydning. Jeg var ofte nede hos Jørgens, og var hver gang ovre hos Kristian Jensen, hvor jeg endogså var en uge i træk ved nytårstid.

Jeg blev mere og mere glad for folkene nede i Strammelse, og de var stadig meget gode ved mig.

Solen var begyndt at varme igen. Det var sidst i marts. Sneen var borte, da det ikke havde været nogen særlig streng vinter dette år, og græsmarkerne var allerede ved at skifte ham. Lærken havde forlængst slået sin første trille, og luften var rigtig forårsberusende.

Forholdet mellem Jørgen og jeg var - hvis det i det hele taget kunne være muligt - blot blevet inderligere, og hele livet lå lyst for mig.

Jeg havde den sidste ugestid fået en anelse om, at der var noget i luften, men jeg kunne ikke regne ud, hvad det skulle være.

Vi havde vasket en hel uge, og det var særlig mit tøj det gik ud over.

Maren kunne stundom blive helt borte i sine tanker, når hun sad i sin stol, og tårerne kunne til tider trille ret stærk fra hendes dybe tunge øjne.

Jeg spurgte ikke sjældent hvad det var, som sådan beskæftigede hendes tanker; men hun smilede blot mildt til mig, og sagde at det skulle være en overraskelse for mig. - Andet kunne jeg ikke få ud af hende, så jeg måtte så godt som muligt tøjle min nysgerrighed.

Det blev den 27. marts.

Klokken var, så vidt jeg husker, ved ti tiden.

Det ringede med butiksklokken.

Jeg sprang ud for at se hvem det var. Og hvem var det så?

Hverken mere eller mindre end Kristian Jensen med madame; begge to i deres allerfineste puds. Jeg så et øjeblik undrende på dem; men sagde intet.

"Goddag Katrine." sagde Sine og lagde kærligt sin hånd på mit hoved.

"Hvad satan. - Skal tøsen ikke i andet tøj?" spurgte Kristian Jensen, idet han klappede mig på skulderen. "Jeg troede fanme da, du havde lidt flottere stads, Katrine?"

"Ja, se det har jeg da også," forklarede jeg, idet det blev

mig mere og mere gådefuldt, hvorfor de opførte sig sådan.

"Så må du fanme se at få det på i en fart, for karlen kommer om en god halv time, for at køre os til færgen," sagde Kristian Jensen.

Da følte jeg instinktmæssigt, at Marens hemmelighedsfuldhed stod i forbindelse med dette mærkelige optrin.

Jeg så spørgende på folkene: "Jamen se. Jeg skal jo ikke med færgen i dag," sagde jeg.

"Jo, det skal du skam da, bette Katrine," søgte Sine at forklare.

"Ha-ha nu fanme også," lo Kristian Jensen. "Jeg tror satme det er en løjerlig opførsel. Du ved sgu da vel, hvorfor vi er kommet?" spurgte han pludselig.

"Hvad ved jeg? Ja, se - te - jamen," stammede jeg forundret.

"Jamen Katrine!" bebrejdede Sine.

"Ha-ha-ha! Der kan man fanme se! Maren, du er sgu en gammel lurendrejer. Ha-ha-ha!"

Da kom Maren heldigvis til, og sløret blev løftet for hemmelighederne.

Jeg fik at vide, at vi alle fire skulle over til mine forældre i dag.

Kristian Jensens havde nemlig besluttet at tage mig som deres eget barn og som eneste arving til alle herlighederne, og der manglede nu ikke andet, for at jeg kunne flytte ned til Jensens som datter i huset, end at mine forældre skulle fraskrive sig retten til mig. Og det ville jo blive let at ordne; thi min fader og moder kunne jo ikke blive andet end lykkelige ved

et sådant budskab.

”Er du glad ved det, Katrine?” spurgte Maren med tårer i øjnene.

Jo, jeg var glad, bundløst lykkelig. Jeg kastede mig om Marens hals og Sines hals; ja jeg tror endog jeg kyssede Kristian Jensen i min ellevilde glæde.

Jeg græd af fryd; thi ikke kun dette alene, at jeg skulle ned og nyde godt af Jensens herligheder gjorde sin virkning.

Nej jeg kunne så til daglig komme sammen med min Jørgen.

Og hvad mere var: nu kunne jeg bringe Jørgen en fuldt værdig medgift; thi det havde ofte naget mig at Jørgen skulle have en så fattig pige, som mig. Åh, hvor var jeg lykkelig!

9. kapitel

Jeg lo af fryd, ved at tænke på hvor glade jeg måtte gøre mine forældre, når nu jeg kom hjem.

Rejsen over sundet var en af de lykkeligste i mit liv; men jeg kunne se på Maren Stær, at det var tungt for hende, at hun skulle af med mig; men da hun var både fornuftig og god, kunne hun nok indse, at det var det bedste for mig, og hun smi-lede også stundom af glæde for min skyld

Åh! Hvor jeg kom til at holde af den gamle kone denne dag.

Det gik op for mig, hvor umådeligt meget jeg skyldte hende, og jeg lovede mig selv, at hun aldrig skulle komme til at savne og lide, nu jeg var blevet rig og lykkelig.

Klokken var blevet godt et, da vi bankede på døren til mit hjem. En af mine søstre, som var tolv år, og som var den yngste af os, kom ud og lukkede op.

Hun blev yderst forbavset, da hun så mig med så mange fremmede; men hun hilste dog glad på mig og Maren, som hun kendte.

”Er dine forældre hjemme?” spurgte Kristian Jensen.

”Jo, fader er da hjemme,” svarede pigen, ”men moder er ved præsten og vaske.”

Snakken vækkede Peder Lundsgaard, som lå og sov inde i alkoven.

”Hvad satan, er det ikke gamle Maren Stær?” lallede han, da han tumlede ud i fremmerset og slog Maren på skulderen. ”Det var sgu gjævt af den gamle Stær og komme over og se til mig.”

”Ja-ja,” tyssede Maren, ”men kan du ikke se, der er andre folk også.”

”Ha-ha, fanme! Nej, det er sgu dig, bette Maren,” vedblev han og omfavnede Maren. ”Hæ-hæ, bette Maren, du har ikke glemt mig endnu. Det er satme ellers sjov, at du ikke har glemt mig endnu, for det er ellers mange år siden, vi to var kærester.”

”Åh sludder med det - lad vos¹⁹ nu ...,” søgte Maren at afværge.

”Ha-ha, sådan var du sgu så forsigtig af dig. Men hvad var det, bette Maren?” spurgte far pludseligt, idet hans øjne lyste inderligt, ”hvad var det, fik vi to ikke en unge engang. Hva' Maren?”

”Jeg tror du er fuld i dag, sådan en kæft du bruger, Peder,” udbrød Maren indigneret. ”Hvordan kan du ellers sige sådan noget sludder?”

”Ja, fik vi ingen unge, så var det fanme ikke min skyld, Maren,” blev min fader ved, idet han søgte, at kysse Maren.

Min søster syntes, dette var yderst grueligt og skvalderlo, men jeg blev så skamfuld overfor Kristian Jensen.

Maren rev sig fra min fader, og Kristian Jensen tog hans hånd.

"Hvad satan er det med dig, Peder Lundsgaard?"

"Hæ-hæ; ad helved', nu har jeg aldrig oplevet magen. Er det ikke, jo så flintemig er det så. Det er jo Kristian Jensen fra Strammelse, - og så hans kone, som kommer og besøger mig."

"Ja, det er Kristian Jensen," stadfæstede Sine.

"Hæ-ha! Så satan også da. Det var da satans også da tøse!" råbte han pludselig. "Kaffekanden over. Kristian Jensen og kone skal have en svot²⁰!"

"Nej, jeg skal nu ellers ingen brændevin have," rettede Sine.

"Ha-ha! Nå, kvindfolk, de drikker altså ikke endnu, det vil de sgu nok begynde med engang, hvad Kristian Jensen?"

Jo det mente Kristian da også.

"Ja, for jeg har da fanme set kvindfolk fulde. Det var satme et kjønt syn!"

Da brast også jeg i latter; thi jeg kunne dog ikke holde tanken ved det alvorlige, men måtte give efter for tanken.

"Hvad satan, ler I, tøse! Det skal I ikke le af, for så er kvindfolk sgu værre end en vorngal²¹ so. Ja, det er satme sikkert. Åh-ha-ha hu-ha-ha-ha-ha-ha! Det er satme ikke til at holde ud," stønnede Peder Lundsgaard, og løb skraldende ud i stuen, hvor han satte sig på en stol og lo. Min søster og

jeg lo som skulle vi revne, og løb af skamfølelse ud i køkkenet.

"Det er kedelig, at Peder er fuld i dag, ha-ha" sagde Kristian Jensen.

"Åh! Det har slet ingen betydning; sådan er han hver dag.

Nej, så er det meget værre, når han er gal," forklarede min søster, som det var den selvfølgeligste ting af verden.

"Ja, så er det jo godt han er venlig stemt i dag," sagde Sine.

"Jamen vi må da hellere få papirerne ordnet, og så komme af sted så hurtig som muligt." mente Maren.

"Ha-ha-hæ. Hå - satan; stønnede Peder Lundsgaard, idet han væltede ud i fremmerset. "Ja, det er sgu også grinagtig. Hør du Kristian Jensen fra Strammelse by!" råbte han, idet han greb Kristian Jensen i skulderen og rystede ham. "Nu husker jeg sateme. Det var jo dig, som vidste at Maren og jeg var kærester. Ja, det var sgu en vakker pige, det var Maren Stær. Sateme, ha-ho-ha. Hu, sikken facon. Satans også til ben. Hvor er Kristian Jensen? Du har sgu vist også været der engang, for den var brugt, da jeg kom der - ha-ha-ha."

"Nej, det har jeg fanme aldrig," protesterede Kristian, idet han skulede til sin Kone.

Maren foretrak at forsvinde udenfor.

"Jo, fanme jo har du så, for det sagde Maren sgu selv. Ha-ha, ja nu husker jeg det så tydelig. Satans, som jeg husker i dag. For Maren sagde, du var en pusling, som ikke duede, ha-ha."

"Nej, nu skal vi sgu til og snakke fornuftig, Peder Lundsgaard," formanede Kristian Jensen, da han syntes snakken var ved at blive ham for nærgående. Vi to piger lo, så vi var lige ved at knække over.

Sine blev helt bleg.

"Sikke noget snak at føre, når to tøse står og hører på," bebrejdede hun.

"Ha-ha. Det har fanme ikke spor at sige, den slags ting er de lige så godt med på som vi andre. Ikke sandt Kristian Jensen?"

"Det vil jeg ikke håbe," svarede denne.

"Jo, hvad fanden! Når værktøjet er i orden, hvorfor så ikke bruge det. - Ha! Jo sørenrasme. Det kunne alle vore piger sgu fra de var ti år, for jeg sagde nemlig til dem!" Her bøjede han sig ned mod Kristian og hviskede, så vi alle kunne høre det: "Jeg sagde nemlig til dem: hvad

har I sprællen til tøse? - Til at slå den op selvfølgelig. - Men, for fanden, sagde jeg, slå den kun op for dem, der har penge. Ha-ha. Og nu er de sgu også alle godt gift, det vil sige, der er een, som skal giftes med en rig gårdmandssøn oppe i Odderrup, fordi hun har lyttet til hendes faders råd. Hæ-hæ."

"Hør nu, Peder Lundsgaard; nu skal det have en ende," søgte Kristian Jensen at indvende.

Sine var gået ud. Hvid af forfærdelse; men vi to piger var ved at dø af grin.

"Jamen! Hæ-ha-hæ! Ja, jeg siger sgu. Det var mine tøse, der lokkede karlene! Nogle satans tøse, for de kan sgu. Her ser du hende her, han greb min søster i håret, hun er skam allerede godt igang med en rig gårdmandssøn. Hun kan sgu også.

"Men hvad helved også, når..."

Da kom han i tanke om, at jeg også var der.

"Hvad satan, Katrine. Får du også lært noget derovre?" spurgte han idet han prikkede mig i maven, slå bare skrallen op for den, der har penge. Hæ-hæ, for du er satme en stor og kraftig nok pige." Det voldte megen mas at få Peder Lindegaard så meget til ro, at vi kunne komme ind i stuen, og få ham sat ind i vort ærinde. Jeg betragtede ham nærmest som en fremmed mand, og syntes, det var en evig gru, han var fuld. Det samme syntes min søster, af gammel vane selvfølgelig. Da fader havde hørt vort ærinde, blev han helt vild igen.

"Hæ-hæ! Der kan vi satme se. - Så behøver du jo ikke bruge bassen for at tjene penge, Katrine. Så kan du jo bruge den til fornøjelse, min tøs!" sagde han, og tog om mig. "Det har din far også helst villet gøre, hæ-hæ! Du ligner sgu din far!" skraldede han, idet han forsøgte at kildre mig.

"Ho-ha, nej nu går du fandeme for vidt, Peder. Du kan blande dig med gamle kvindfolk, men din egen datter burde du sgu holde dig fra," opfordrede Kristian Jensen.

"Hva' fanden gør det, Kristian Jensen? De er sgu lavet ens. Og så er den alder fra fjorten til en atten år sgu den eneste de dur i! - Lige som Maren i hendes blomstringstid.

Ak-hå-ha-ha-hæ-ha."

"Nu skal du blive fornuftig, Peder, for ellers går jeg," sagde Maren, som var ved at blive ærgerlig nu.

"Ha-hæ! Nej, du gør fanme, gør du!" mente Peder. "Det sagde du også, når vi kravlede ind gennem vinduet til dig. Hæ-hæ! Åh, ha - ha! Satanrasme. Ikke sandt, Kristian Jensen? Hva? - Er det ikke sandt? Vi blander os kun med kvindfolk, når de bliver ældre, fordi vi hænger på limpinden?"

Jeg skvalderlo medens min egen far behandlede mig som en anden skøge; men jeg syntes det var morsom, og fattede ikke det alvorlige i situationen. Min søster var helt vild, af henrykkelse.

Da kunne jeg se, at Kristian Jensen blev vred. Han greb min fader i trøjen, og lod ham forstå, at de måtte have papirerne underskrevet. Peder Lundsgaard efterkom lallende opfordringen.

Da trådte min moder ind i stuen.

"Hvad skal dette spektakel betyde?" spurgte hun og så sig om. "Men ih, det er jo Maren og Kristian Jensens - velkommen."

Hun hilste på dem hver enkelt og kyssede mig.

"Ha-hæ! Ja-jo, det er jo en nogenlunde skraldebøsse, jeg har," lo min far, "det er da hende, jeg har lavet tøsene på."

"Ja, det er sørgeligt med svin," klagede min moder, "for han er da fuld hver eneste dag."

"Fuld. - Fuld! Hvad siger du? Hvem er fuld - din gamle so!"

"Ja, der kan I selv se," svarede min moder, "sådan er han altid - jeg forstår ikke, hvordan dette her skal ende."

Jeg var også ved at blive ked af det nu, da min fader og moder kom op at skændes, og jeg var glad ved, at Kristian Jensen atter fik min fader til at tie og begyndte at forklare min moder

grunden til vort komme.

Min moder fik papirerne, som min fader havde skrevet under på, for at læse dem igennem.

De gik hovedsagelig ud på, at forældrene fraskrev sig enhver ret til barnet.

Da så jeg min moder blev så hvid som en kalket væg.

"Nu har man også hørt det med!" skreg hun, idet hun brast i gråd. "At folk kan komme her, og stjæle barnet, når dets mor ikke er hjemme. Det er selvfølgelig Jer, som har drukket Peder fuld så. Hun rev papirerne i laser og kastede dem på gulvet.

"Hvad saten!" brølte fader, idet han sprang op, og greb hende i armen.

"Hvem har drukket mig fuld? - Du satens kvinde. - River du det ned, jeg har skrevet. Jeg skal fanne baske dig."

Bang! Og min fader røg på hovedet ind i en alkove.

Det var min moder, der med gammelvandt tag, sendte ham afsted, for at sove rusen ud.

"Du skal ikke blande dig i det, svin, at du ved det?"

Min moder var bleven den skrappe kone, som var vant til at holde styr på tingene, igen.

"Og I der. I ville rane tøsen!?"

"Åh - sludder for fanden! Vi ville jo kun tøsen det bedste," svarede Kristian Jensen, som var blevet bøs over den modta-gelse de fik.

"Ja, vi kom jo til at holde så meget af Katrine i vinter, og så da vi ingen barn selv har, synes vi at det ville være hyggeligt at have Katrine på vore gamle dage," forklarede Sine.

"Og så er hendes fremtid jo tilmed sikret," indskød Maren Stær.

"Den har jeg sgu selv lært tøsen at sikre sig!" brølede Peder Lundsgaard henne fra sengen, hvor han lå og lurede.

"Jamen, tøsen skal nu ikke helt miste sin moder, til at værne om sig i den alder," indvendte min moder.

"Hvad tror du vel, du har at sige over tøsene, når de først er blevet så gamle som Katrine," sagde Maren. "Så har hun satme ikke spor at sige," mente Kristian Jensen, "og her i huset kan sådanne uerfarne piger vist langt fra finde nogen beskyttelse."

Der blev et grueligt skænderi. Jeg græd, og tiggede for at komme med til Jensens; men intet hjalp det.

Og til sidst holdt min fader også med min moder, og fløj ligefrem på gæsterne, så de til sidst måtte forlade huset i vrede. Men mig holdt min moder tilbage med magt.

Åh, hvor jeg græd.

Nu var alle de lyse drømme bristet for mig. Jeg kom til at tænke på Jørgen. Nu kunne jeg måske ikke komme til ham i lan-ge tider, i stedet for som jeg havde tænkt, at skulle være hos ham til daglig. Og så fik jeg ikke engang taget ordentlig afsked med Maren og Jensens.

10. kapitel

Nogle dage efter jeg var kommet hjem, gik min moder til sognepræst Bencer for at få det ordnet sådan, at jeg kunne nøjes med at gå til præst et halvt år, så jeg kunne komme ud at tjene til efteråret. Dette lykkedes hende også på den betingelse, at jeg skulle begynde en månedstid før de andre konfirmander, som skulle begynde igen først i maj. Præsten lovede da

at sende bud, hvad dag jeg skulle komme.

Jeg længtes hver dag efter Jørgen og håbede stadig på at få et lille brev fra ham. Da, - den tredje april, kom der et brev fra en pige jeg kendte i Bregninge. Hun skrev, at hendes søster skulle giftes den niende april, og bad mig til brylluppet.

Dette var jeg meget glad ved; men det fuldstændiggjorde lykken, da der i et hjørne stod en notits om, at hun skulle hilse fra J....., som også kom med til brylluppet.

Min moder, som havde brækket benet, spurgte interesseret, og vel også lidt mistroisk, hvad det skulle betyde. Det lykkedes mig dog med en del besvær at få hende til at tro, at det var en pige jeg kendte. Thi min moder var heldigvis ikke kendt i Strammelse; thi ellers havde hun anet luntten.

Det kneb mig at få lov til rejse til brylluppet, men omsider gav min moder efter. Åh! Hvor var jeg nu lykkelig igen. Nu skulle jeg over til min Jørgen.

11. kapitel

Den ottende april om formiddagen var jeg et ærinde inde i Svendborg. På hjemvejen mødte jeg præsten. Han gik hen til mig og spurgte: "Kan vi så begynde undervisningen i morgen lille Katrine?" I morgen? Hvad skulle jeg svare. Kunne jeg blive hjemme fra det bryllup? Præsten rynkede brynene og lagde en hånd på min skulder. "Du kan jo nok komme op i præstegården i morgen eftermiddag klokken fire?"

Om eftermiddagen så gal! Så var alt håb ude.

"Nej," svarede jeg, "det kan jeg ikke."

"Såe?" Præsten så spørgende på mig.

"Ja, se, jeg skal til bryllup ovre på Tåsinge."

"Nåe, så skal du det?"

"Ja se, - der kom jo et brev derovre fra," forklarede jeg.

"Skulle vi nu ikke lade det bryllup fare, min lille ven?" spurgte han.

Nu havde jeg fået tungen på gled. "Nej," svarede jeg bestemt, og begyndte at gå.

"Så god fornøjelse da," sagde præsten og fortsatte den anden vej. Jeg var glad ved at jeg havde klaret skærene så let, og jeg fortalte ikke noget til min moder om det passerede.

Dagen efter fik jeg mit fineste puds på.

Jeg kiggede lidt på mine korte skørter, og ønskede dem lange. Det var der ikke noget at gøre for, og jeg glemte også snart at bekymre mig for dette, idet jeg tænkte på den første aften, jeg var sammen med Jørgen. Og på, at jeg snart skulle mødes med ham igen.

Solen skinnede og lærkerne sang, og det var det herligste forårsvejr, en blid varm luftning strøg hen over sundet, og ind over færgen, og fyldte mit sind med forårsstemning.

Jørgen var kørt med bryllupsvognen ned til færgen, for at tage mod mig. Åh -!- Hvor mit hjerte bankede af fryd, da jeg så hans kraftige skikkelse på strandbredden. Vi hilste hjerteligt på hinanden, og Jørgen fortalte, hvor skuffet han var blevet, da jeg ikke skulle ned til Kristian Jensen; men han sagde også, at han var lige glad ved mig for det. Han spurgte, om det kunne gå at skrive til mig. Det mente jeg nok kunne gå, da jeg så ville se at snakke godt med posten, og så få ham til at gemme brevene til mig. Og vi bestemte at skrive rigtigt flittigt til hinanden.

Både Maren, Jensens og Jørgens forældre var med til bryllup.

De bad mig tale min moder til rette, og jeg lovede, at gøre det jeg kunne. Thi jeg ville umådelig gerne selv ned til Kristian Jensens.

Der var en overflod af mad og drikke til brylluppet, så enkelte endog blev drukne. Dansen gik til den lyse morgen, og da solen stod op, kørte jeg med ned til Strammelse, og her var jeg til Jørgen om aftenen kørte mig til færgen. Han trykkede mig ind til sig inden vi skiltes, og jeg græd, fordi jeg ikke vidste, når vi atter skulle ses; men Jørgen trøstede mig med, at han nok skulle komme en tur op og se til mig.

Da jeg kom hjem var min moder pludselig vred; thi præsten havde været inde hos mine forældre for at beklage sig over min opførsel forleden; men jeg lod gå ind af det ene øre og ud af det andet; thi jeg var ikke til sinds at høre på sligt, for at ødelægge min festlige stemning, og jeg krøb ind i alkoven til min søster.

Jeg søgte at tænke lidt på Jørgen, og drømme om vor fremtid, men det blev ikke til stort, for jeg havde som ingen søvn fået det sidste halvandet døgn, og mine tunge øjenlåg lukkede sig snart og tvang mit trætte legeme til hvile.

"Hallo, Katrine, kan du ikke vågne." Jeg slog øjnene op.

Det var min moder som stod og ruskede i mig.

"Kan du snart komme ud af fjerene?" spurgte hun, og jeg måtte, hvor nødig jeg end ville, stå op. Klokkeren var endnu ikke fem, og jeg var endnu ikke nær udsovet. Jeg spurgte forundret min moder, hvad det skulle betyde, at jeg skulle så tidlig op.

"Tror du da virkelig, at jeg kan føde Jer alle sammen. Nej, du skal hen på teglværket og skære sten nu, så du kan få tjent til konfirmationstøj. Hvis du da ellers bliver konfirmeret, for det er skam en nydelig en, du har lavet, sådan at være næsvis overfor præsten. Du kan være glad ved, at præsten er en god mand, så tilgiver han dig måske."

Jeg svarede intet; thi jeg syntes nu også selv, at jeg havde været uhøflig mod pastor Bencer. Men jeg var lige ved at græde over, at jeg nu skulle til at slide så hårdt i det hver dag på teglværket; men jeg kunne jo godt forstå, at min moder ikke kunne slide føden ind til os alene; thi min fader rørte yderst sjældent en finger efter andet end brændevinsflasken, og hændte det endelig en gang imellem, at han tjente lidt, så gik det også formedelst ligeså hurtigt til drik.

Hvor kunne jeg ikke have haft det anderledes godtovre hos Kristian Jensen, eller blot hos gamle Maren. Jeg var meget forbitret på min moder derfor, at jeg lod hende vide min mening, men hun lukkede min mund med et par øretæver, og jeg måtte grædende af sted til teglværket.

Sikken en forandring siden den forrige dag. Det regnede og blæste, så det var helt vinterligt. Mine tynde arbejdsklæder kunne knap holde blæsten ude, så det isnede i mine trætte lemmer.

Jeg tænkte på Jørgen, som sikkert lå og sov festen ud, og jeg græd først over mine egne triste kår. Men mit gode humør sejrede lidt efter lidt, og jeg sagde til mig selv: "Hvad nytter det at pibe, Katrine? Det vinder du dog intet ved. Og dette varer jo ikke evigt, for til efteråret skal du jo ud at tjene, og så kan du jo komme over på Tåsinge. Ja, Gud ved? Du kan måske komme ned til Kristian Jensen. De vil sikkert gerne have dig!"

Og jeg længtes inderligt efter november. Hver eneste dag længtes jeg, og hver time tænkte jeg på Jørgen. Alt medens gik dag efter dag på samme triste vis.

Op klokken fire, fem stykker for at blive ved lige så længe jeg kunne se.

Jeg ventede hver dag brev fra Jørgen, og havde også bedt posten at opbevare dem for mig; men der kom stadig ingen.

Uge gik efter uge og jeg begyndte tilsidst slå mig til ro med, at jeg måske ikke hørte fra ham, for han kom jo over at besøge mig når forårsarbejdet var fuldført.

Men een ting gjorde mig livet surt. Præsten sendte ikke oftere bud efter mig om at begynde min undervisning, og min moder lod mig høre på tidlig og sildig, at nu kunne jeg komme til at

vente et helt årstid til, inden jeg blev konfirmeret.

"Fordi en grønne tøse skal springe derovre på Tåsinge til de karlefolk."

Gud ved, hvad du laver med dem. Det var skam nok på tide, jeg fik dig hentet hjem, hvis det ikke allerede er for sent?"

Jeg tænkte ikke, hun mente noget særligt med dette udtryk; men var meget ulykkelig over, at jeg stadig intet hørte fra præsten. Da fattede jeg en plan. Jeg spurgte en af pigerne, som gik til præst, når de skulle begynde igen.

Og den samme dag mødte jeg til præsten sammen med de andre piger.

Præsten så to gange på mig. "Nå, du er kommet hjem fra bryllup, Katrine?" spurgte han spydsk. "Jo," svarede jeg og bøjede hovedet.

"Det var heller for tidlig," vedblev Bencer. Jeg svarede ikke og der blev heller talt mere om den ting. Jeg fik lov at gå med de andre, hvilket både jeg og min moder var meget glade over.

Uge gik efter uge og jeg hørte stadig intet fra Jørgen. Jeg græd stundom²², når jeg tænkte på, om han havde glemt mig; men det kunne jeg dog ikke tro, og jeg slog til sidst min lid til november; thi så var jeg da vis, at møde ham igen.

Sommeren gik; men jeg nød aldrig rigtig dens skønhed; thi end ikke søndagen havde jeg fri. Da måtte jeg som oftest gøre rent hjemme.

Midt i oktober skulle jeg konfirmeres. Jeg glædede mig som ethvert barn til denne højtidsdag. En ny kjole havde jeg fået tjent til, om end den kun var meget tarvelig og mine sko havde jeg fået forsålet og gjort i brugelig stand, så jeg manglede ikke andet end et slør til hoveddække. Præsten spurgte mig et par dage før konfirmationsdagen, om jeg havde mit tøj i orden, og jeg svarede med et strålende ansigt, at jeg havde tjent til

tøjet på nær et hovedklæde. Da gik præsten ind til sin kone, og kom tilbage med et meget fint klæde, som jeg måtte låne. Åh, hvor var jeg strålende glad; thi jeg fik jo også et af de fineste hovedklæder, og jeg måtte beholde det i to dage. Nu var min modvilje til præsten svundet, og jeg så taknemligt op til ham.

Dagen kom... Jeg havde ventet, at der skulle være gjort lidt festligt; men jeg måtte pænt ud og tage kartofler op, hele dagen i forvejen.

Om morgenen blev jeg kaldt tidlig op for at hjælpe min moder med at rydde lidt op.

12. kapitel

LOTTERIGEWINSTEN

(Her mangler en side i manuskriptet)

... Det var snart den første november. Jeg ventede hver dag at min moder skulle tale, om at jeg skulle ud at tjene; men hun gjorde det stadig ikke. Skulle jeg monstro blive hjemme hele vinteren. Det var det værste som kunne ske, syntes jeg. Jeg ville gøre alt, som stod i min magt, for at komme ud og tjene, og allerhelst over til Kristian Jensen. Jeg tog også mod til mig og spurgte min moder hvorledes det forholdt sig.

"Selvfølgelig skal du ud at tjene tøs."

Hvor jeg da skulle hen.

”Vil du endelig vide det så tidlig, så skal du for resten ned til Anders Mortensen i Skovsbo til november”, svarede min moder.

Da brast jeg i gråd. ”Ned til den slemme dreng?” rasede jeg. ”Jeg vil ikke ned til det udyr. Jeg vil ikke! Jeg vil over til Kristian Jensen på Tåsinge.”

”Hvad vil du tøs? - Du vil ingenting, skal jeg sige dig mit barn. Tror du måske, du skal over og rende med de karlefolk derovre?”

”Karlefolk; jeg render nok ikke med karlefolk.”

”Hvad gør du ikke? Tror du ikke jeg ved det hele? Så skulle han den knægt der ovre have holdt sine breve for sig selv.”

”Breve!?” råbte jeg, ”har du taget Jørgens breve?”

”Hvad skulle sådan en grøn tøs som dig have kæreste til? Nej, nu kan du tage ned til Anders Skipper i Vinkel. Han kan nok passe på at holde dig hjemme.”

”Jeg vil ikke der ned, har jeg sagt. Jeg vil over til Strammelse i vinter. Ja! For du har stjålet mine breve.”

”Hvad! Vover du at kalde din moder for en tyv. Jeg skal give dig,” råbte min moder, og langede mig en god ørefigen.

Jeg hulkede. Åh! Hvor var jeg elendig. Alting så så trøstesløst ud.

Jeg bad og tiggede, for at komme til Strammelse, istedet for ned til denne Anders Skipper. Men intet hjælp, og den første november måtte jeg pænt indtage min nye stilling som lidt af hvert nede i Skovsbo.

Anders Mortensen som manden jo hed, havde engang været skipper, men ejede nu en lille ejendom på en halv snes tønder land.

Han havde to sønner, Armand og Kristian, som var sømænd, lige som deres fader havde været.

De havde gennembanket deres fader sidste gang, de havde været hjemme, og satte siden ikke en fod inden for deres fædrenehjem. Grunden til, at de havde gjort dette var, at de havde en broder Peter, som var lidt sær. Og denne broder havde faderen slået uden grund.

Da jeg kom, for at indtage min plads, stod manden i døren.

”Nå, er det tøsen oppe fra Peters?” spurgte han.

Jeg svarede, at det var det.

”Nå! Kom så her med bylten,” sagde han, idet han rakte hånden ud efter mine få ejendele, som jeg havde bundet ind i et klæde. ”Og så kan du gå over i laden, der er nogle kartofler, som skal sorteres.”

Jeg ville gøre indvendinger, idet jeg mente, jeg burde skifte tøj først.

”Fanme brækmej skal du ej, tøs,” svarede Anders Skipper med bøs røst, ”nu går du over i laden og går i gang med sagerne. Jeg har satme betalt forskud for dig, og nu må vi have lige for pengene.” Jeg luskede over i laden; thi jeg havde hørt manden så ufordelagtigt omtalt, at jeg ikke vovede at sige ham imod.

Jeg fældede mine første tårer på min nye plads, over at jeg skulle svine mit bedste tøj til ved at sortere de snavsede kartofler. Men det blev ikke sidste gang jeg græd. Thi så hårdt havde jeg endnu aldrig haft det før. Hver morgen fik jeg en kop sort kaffe og to stykker bart brød, og sagde jeg, at jeg var mere sulten fik jeg blot en lussing. Jeg havde den største lyst til at rende min vej; men jeg turde ikke gøre det, fordi jeg var bange for, at folk skulle sige, jeg ikke kunne blive på min plads, så ingen ville fæste²³ mig igen. En dag i marts måned, da den lidt åndssvage Peter var ved at tærse, var jeg ude for at hente lidt korn til hønsene. Da jeg stod og samlede kornet i mit forklæde, kom Peter hen og slog sine arme om mig. Jeg slog ham i ansigtet; men han var dog den stærkeste.

”Vil du være min Katrine?” spurgte han.

"Jeg tror, du er tosset. Vil du slippe!" skreg jeg, og krattede fra mig. "Du skal være det," hvæsende han og kastede mig om i halmen under sig.

"Æh-hæ!" stønnede det rasende menneske, og tvang mig ned.

"Vil du slippe, dit udyr!"

"Hæ-hæ-jo-jo!" vedblev han dyrisk.

"Hjælp!"

"Hvad? Fanen brækmej! Er den satans tøs nu også på det lav!" skrålede Anders Skipper, som kom farende.

"Hjælp!" råbte jeg.

"Hvad satan, tror I dovne slubberter, vi har pjat til den pris, vil I fanme komme op igen, eller jeg skal dælme få Jer i arbejde igen!" rasede faderen, idet han langede Peter et spark i rumpen, inden denne hylende tog flugten ud den modsatte dør. Og så var det mig, der fik af næver og træsko, så min næse blødte, og jeg hulkede uhjælpelig, uden at jeg turde forsvare mig, da jeg så frygtede, at manden skulle blive helt rasende,

og slå mig fordærvet. Nå! klø var en dagligdags begivenhed; omend det ikke til hverdag var så galt som denne dag

Der gik dog ikke een dag, uden at jeg græd. Åh! Gid dog Jørgen var her. Men jeg hørte aldrig fra ham; thi min egen moder tog jo alle de breve, han sendte til mig, og jeg kunne ikke en gang få så mange penge skaffet til veje, at jeg kunne få sendt et brev ned til ham med min nye adresse.

Jeg følte også, at mit glædesløse liv gjorde mig sløj og bevirkede, at jeg ikke nær så ofte tænkte på Jørgen, som jeg mente jeg burde gøre.

Tosse Peter hjalp sommetider bønderne lidt ude i sognet, og for hver skilling han tjente, købte han lotterisedler.

Da hændte det en fjorten dages tid efter optrinet i laden, at han kom springende over i stalden, hvor Anders Skipper var i færd med at fodre kreaturerne, medens jeg muggede for svinene. Han skreg og hylede. Men jeg var straks klar over, at det var af henrykkelse. Men hvad kunne grunden være? Dette skulle jeg snart erfare.

"Fem tusind! - Hæ-hæ! - Fem tusind!" skreg han, idet han kom stormende med en trækningsseddel og en lotteriseddel.

"Hvad - for hva' fanen. Dælen også. Fem tusind - lad mig se knægt!" brølede Anders Skipper og smed et bundt hø i grævlingen²⁴.

Han greb papirerne fra Peter og løb dem hurtigt igennem. "Satan rasme. Så dævlén også fem tusinde!" brølede han endnu højere, idet han begyndte at lægge papirerne i sin pung.

"Det var satmej ellers en god skilling, jeg lavede mig!"

Da begyndte Peter at strække hals. Jeg kunne se, at det ikke hørte med til Peters beregning, at faderen skulle have papirerne.

Han var ellers meget sky for sin fader, men jeg kunne se, at fem tusind var stærkere end frygten, og han strakte hånden ud efter papirerne.

"Nej! Nej! Papirerne ...

(Her mangler en side i manuskriptet)

... stammede han forsigtig.

"Hva' - fanen! Jeg tror sgu du er blevet tosse, knægt?" udbrød faderen, idet han puttede pengene i lommen.

Da lyste vanviddet i sønnens øjne, han tog en greb og huggede den ned over faderen, så denne skvattede om i grævlingen.

Jeg grebes af en frygtelig rædsel. Sæt nu den vanvittige skulle fare på mig også?

Der stod et vindue åbent ud mod møddingen. Jeg sprang til, og dumpede ned i blæveret.

”Nu bli'r du min Katrine. - Hæ!” hørte jeg et hyl bag mig, og da jeg så tilbage, fløj greben over mod muren, så den var sandsynligvis tiltænkt mig.

Da hørte jeg et helvedes brøl. Derpå en banden - og skænden, som det var ganske umuligt at beskrive. Og nogle minutter efter kom Anders Skipper vaskende ud af stalden med et gabende sår i tindingen, og bloddryppende næver. - - -

Han fik øje på mig, da jeg sad ved brønden og vaskede mig, da jeg var bleven rædsomt tilsølet.

”Hvad sidder du satans tøs der efter? Vil hun nu heller ikke lystre længere?” råbte han.

Jeg sprang op for at flygte, og til min forbavselse løb han ikke efter mig. ”Vil din satans tøs få noget færdig? Eller jeg skal dævlen baske dig!” skreg han, idet han med hånden for tindingen vaklede ind i fremmerset. Hvad mon der var sket omme i stalden, tænkte jeg, idet jeg gik derom rystende af frygt for at møde noget uhyggeligt. Jeg hørte en stønnen derinde, og da jeg trådte ind, sad Peter på børen med blodigt ansigt og hænder.

Han så skrækkelig ud, og stønnede voldsomt. Da han så mig, rejste han sig og gik ud. Jeg kunne gennem vinduet se, at hans moder kom ud og vaskede ham af ved brønden. Da kom faderen ud, men han sagde ikke et ord, hvad der undrede mig meget. Men da sønnen så ham, gav han et hyl: ”Din morder! - Du vil røve mine penge!” skreg han og kastede sin træsko efter Anders Skipper, som ville springe over sønnen påny; men denne tog flugt ned gennem landsbyen, skarp forfulgt af faderen, medens han vedblev med sine råb. Jeg skyndte mig at fuldføre mit arbejde, og ti minutter efter kom Anders Skipper hivende med sin søn, medens en stor flok unger hujede og skreg efter dem.

Det var en underlig aften.

Jeg anede at der var noget sælsomt i anmarch; thi Anders Skipper sagde ikke et ord til mig. Han var fuld, temmelig tavs, og end ikke sønnen skændte han på, hvorimod denne blev lukket inde i en alkove, hvor han lavede et forfærdeligt spektakel, inden han faldt til ro.

Skipper forsvandt i byen, efter vi havde fået vores nætter, og han kom ikke igen, inden jeg gik i seng.

Den næste dag var Anders atter bleven som han plejede.

Han bandede og skældte, og da jeg sagde til ham i stalden, at katten løb ude i laden ...

13. kapitel

(Her mangler en side i manuskriptet)

Jeg skulle være hos Anders Skipper til maj; midt i april blev jeg pludselig syg. Jeg fik koldfeber så jeg næsten ikke kunne være oven senge. Det var først galt hveranden dag. Anders bankede mig, når jeg sank sammen, og det blev hurtigt værre, så der inden længe gik over til tredje dags feberen.

Det vil sige, at jeg nu var syg hver tredje dag. Men sygdommen var også blevet dobbelt så hård som før. En ugestid før maj kom min moder ned til mig for at fortælle, at hun havde fået en ny plads til mig hos møllerens på Årby Mark.

”Men Gud!” udbrød hun da hun så mig, ”hvordan er det dog tøsen ser ud? Du ligner jo en

dødning, Katrine."

"Ja, det går dølen rasme noget sløjt med at få lønnen tjent," mente Anders Skipper

"Jamen, du må jo være syg, siden du ser sådan ud, Katrine?" spurgte moder.

Jeg fortalte da også min moder, hvordan det stod til med

mig. Jeg havde så ofte klaget mig overfor min husbond; men det fik jeg kun bank for.

Da blev min moder helt rasende på Anders Skipper, og resultatet blev, at jeg kom med min moder hjem.

Den slemme dreng som han kaldtes, protesterede næsten ikke, thi der var kun få dage til maj, og det undrede mig meget.

Jeg skulle dog snart erfare hvorfor; thi da min moder nogle dage efter sendte bud ned efter min løn, lod Anders skipper budet gå med den besked, at jeg aldrig kunne få en øre, da jeg var løbet af min plads.

Jeg græd bittert herover; thi nu kunne jeg ikke købe det mindste tøj, og jeg trængte dog så hårdt. Og min moder rasede og skældte. Det vil sige mig var hun så venlig imod som hendes hadefulde liv tillod hende at være.

Jeg vedblev at være syg.

Da jeg havde hjemme en fjorten dages tid, bestemte min moder sig til at søge en udvej.

Oppe i Gestelev boede dengang en klog kone, som vidste udvej for næsten alt muligt, og hende blev min fader sendt op til, for at søge råd.

Han måtte gå de tre mil derop, da der dengang ikke var jernbane.

Min moder og jeg ventede i spænding på resultatet, og dagen efter kom min fader også tilbage, med en seddel, jeg skulle bære på bryst. Den kloge kone havde skrevet noget derpå, som skulle få sygdommen til at svinde. Dette kaldte man at skrive ondet bort. Hvad der stod på sedlen var der ingen uden konen selv, som kunne tyde, og jeg er kommet i tanker om, at det vist er tvivlsomt, hun selv vidste det; thi det var nærmest nok krimskrams, ethvert barn kunne ridse op. Nok om det. Jeg fik sedlen i en snor om halsen, og ventede med spænding på resultatet. Men sygdommen vedblev at være lige slem.

"Hvad sagde den kloge kone til dig, Per?" spurgte min moder. "Hun må dog have sagt noget om, hvornår sygdommen ville ophøre.

"Jo, det gjorde hun også. Hun mente da, sygdommen ville svinde snart," svarede far.

"For du har da vel båret dig rigtig ad?"

"Fanme rasme har jeg så. Det er da satans, man skal have sludder for det. Når kællingen, hun, spurgte, hvad dato sygdommen gik fra anden til tredje dags feber, og jeg sagde det. Så kan jeg satme da vel ikke gøre for at værket ikke svinder væk!"

"Det er da gruelig, så du altid tager på hals, når man spørger dig om noget," bebrejdede moder ham, "nu har du selvfølgelig drukket igen. Men fik du nu ordentlig besked, da du gik?"

"Fuld! - Jeg er fanme ikke fuld. Gu' fik jeg ordentlig besked. - Ellers kan du sgu selv rende derop," svarede min fader arrig og dinglede ud.

Enden på legen blev dog, at min fader blev sendt op til op til Gestelev igen for at rådspørge den kloge kone endnu engang.

Han kom hjem med et meget trist svar; thi konen konstaterede, at fader havde givet hende en fejl dato første gang, og så kunne hun ingenting love. Fader bandede og svor på, at han ikke havde gjort det. Men tilsidst sluttede han med et underfundigt grin, at det kunne fanme godt være, at konen havde ret alligevel, og han var sgu for resten også ligeglad. Og så tog han en tår af sin brændevinsflaske og drak videre.

Det blev en trist tid for mig. Jeg måtte gå ud til fremmede, når jeg var nogenlunde rask; thi det kneb min moder meget i hendes fattigdom.

Sygdommen tyngede mig hårdt, og jeg var ofte ved at tabe modet; thi der var ingen udsigt til,

at det skulle blive bedre. Jeg var ofte nær ved at forbande min fader. Fordi han havde givet fejlagtige oplysninger.

Der gik en månedstid. Da var jeg en dag henne og hjælpe at bage på en nabogård. Det var den dag feberen plejede at melde sig; men da jeg kun skulle passe ovnen, mente jeg nok at jeg kunne holde det ud.

Vi havde nemlig knap det bare brød hjemme, og når jeg hjalp med bagningen derovre, fik jeg et par brød og for det meste lidt smør i tilgift, så det var en mægtig grund til, at jeg strammede mig op.

Det kneb mig dog at holde ud om formiddagen; men efter unen følte jeg, at den stærke hede fra ovnen virkede velgørende på mig.

Sveden haglede af mig; thi det var temmelig varmt i vejret, efter det vi var først i juni, og varmen var nærmest frygtelig ud fra den glødende ovn. Men jeg holdt ud.

Da ... hvem beskriver min glæde? Det var aften, og jeg forlod min arbejdsplads, idet jeg ventede, at sygdommen ville plage mig hele natten; men den var som blæst bort. Jeg var meget mat; men fra den stund var jeg fuldstændig rask.

Åh, hvor jeg jublede, da jeg den aften vandrede hjem med brødet og smørret under armen.

Tågerne hævede sig op af engene ned mod sundet, og jeg måtte synge med lærkerne, som ene rørte stemmebåndet til jublende sang oppefra den lette forsommerluft. Og tog min sorg:

”Skøn er livet, skønnest dog i unge glade år.
I de år, da modet bruser, som den friske vår,
Medens lærken højt mod sky al glædens triller slår,
Jublende fra morgengry
Til sol i havet går.
Blomster myldrer, strålende fra moder jord.
Gule, blå og hvide i et prægtig farveflor.
Og mens Kornet over vang,
får grøde, spirer, gror,
Løftet højt med lærkens sang,
Det som i sindet gror.
Alt blir lyst og alt blir grønt og lovende og let,
Med kulden og vintren svandt, det som var mørk og slet.
Nu det pibler i mit bryst,
solen fik sin ret,
alt blev skønt, blev rigt blev lyst.
At livet blev så let.”

Åh, hvor kunne jeg synge denne kvæld, og hvor følte jeg, som hvert ord blev skabt af min egen sjæl, og som hver strofe gav genklang af det jeg - jeg tænkte denne aften.

Min moder græd af glæde, da jeg kom hjem med min gode løn,

og over jeg var blevet rask, og glæden blev ikke mindre, da sygdommen ikke efter en hel uges forløb meldte sig igen.

Nogen tid efter at dette var passeret, kom den kloge kone fra Gestelev en tur til Sct. Jørgens, og da hun erfarede, hvordan det var gået med mig, bad hun om at få den seddel at se, hun havde givet mig at bære.

”Ah-haaa,” sagde hun, da hun så den, ”jeg tænkte det skam nok. Jeg tænkte det sandelig nok; da hun så pludselig blev rask. Det var jo en usynlig hånd, som førte min skrift, og så er

datoen alligevel blevet den rigtige. Ellers skulle det skam også være første gang det var slået fejl for mig. Ja-jo, jeg vidste jo nok det skulle hjælpe."

Hun klappede mig på hovedet, og jeg syntes også hun lignede en rigtig heks, når hun grinte slesk.

Siden den tid fik den kloge kone i Gestelev mangt et besøg fra folk omkring Sct. Jørgens, som ønskede hendes bistand; thi efter hun havde helbredet mig på en så vidunderlig måde, var hendes ry blevet umådeligt stor.

Jeg hjalp min moder ved at arbejde for folk, da min moder mente, jeg helst måtte blive hjemme sommeren igennem.

Min fader hjalp somme tider bønderne lidt, men han drak selv sin fortjeneste op.

Det var en sommerdag først i juli. Luften var tung og dirrende og et uvejr trak hen over egnen om eftermiddagen.

Klokken kunne vel være ved syv tiden. Moder og jeg var begge kommet hjem, da vi havde været ude og vaske sammen.

En vogn holdt stille uden for døren.

Jeg kiggede ud gennem vinduet, for at se hvem det var, som holdt uden for vor dør.

Det var en gårdmand, nede fra byen, hvem min fader var nede at arbejde hos i dag. Han kom op mod huset, og jeg så han lignede en dødnings. Han bankede sagte på og kom stille ind, idet han sagde et lavmælt "Goddag." Min moder så forbavset på ham.

"Ja, se hestene kørte jo løbsk i dag," begyndte han.

Min moders ansigt blev pludselig bleg, og jeg følte et kuldegys fare gennem mig.

"Og så var det jo Peter, der kørte hestene."

"Han er da vel ikke...?" spurgte moder

"Jo! Han faldt jo af vognen ved laden, og kom ned mellem hestene."

"Åh!" stønnede moder, "kom han galt afsted? "

"Han er død." kom det plump fra bonden.

Min moder gav et skrig og styrtede om, og jeg kastede mig grædende over hende.

Min fader blev båret ind; han var frygtelig tilredt, og hovedet var næsten ukendeligt. Moder og jeg hulkede det meste af natten ved faders afsjælede legeme, medens naboerne søgte at trøste os det bedste, de evnede, uden at det dog hjalp stort.

"Åh, min elskede Per!" klagede min mor, "at jeg skulle miste dig så brat. Åh, min Gud, hvordan kunne du dog lade dette ske?"

Og hun hastede sig sønderknust over far.

Der gik nu nogle dage med idel gråd og jammer. Mine søskende kom hjem, og de var også grænseløst ulykkelige.

Den bonde, hos hvem far var kommet så ulykkelig af dage, lovede moder at bekoste begravelsen. Og det virkede som en lille solstråle for mor.

På tredje dagen efter fars død blev jeg pludselig meget syg. Moder troede, at det var fordi jeg sørgede så hårdt, at det havde taget på mine kræfter; men da det snart blev værre, blev mine nærmeste betænkelige, og besluttede endelig at sende bud til Svendborg efter en doktor.

"Kunne vi endda have fået bud efter den kloge kone i Gestelev, for de doktorer har jeg ikke meget fidus til," sagde min moder og rystede betænkeligt på hovedet.

Doktoren kom!

"Difteritis," Og samme dag blev jeg indlagt på Svendborg epidemihus.

Jeg græd hjerteskrædende; thi jeg kunne ikke engang komme til min faders begravelse. Medens jeg lå på sygehuset, tænkte jeg ofte på min sørgelige skæbne, og det gik op for mig, at jeg helt havde glemt Jørgen ved at tænke over, hvor ondt jeg alle tider havde det.

Og så at blive syg, ligesom jeg troede, at jeg skulle til at leve igen. Lige som jeg troede jeg var blevet rask og sund.

Åh, -! Jeg græd ofte i de måneder jeg lå på sygehuset.

Men så var det, jeg huskede på min gamle kærlighed. Og dagen lang lå jeg nu og drømte om Jørgen, og længtes efter at blive rask. For jeg ville opsøge Jørgen straks igen.

Ud på efteråret var jeg atter helt rask; men min moder skaffede mig en lettere plads inde i Svendborg, da hun ikke mente, jeg kunne udholde det hårde slid på landet.

Jeg var også selv glad ved at komme til byen; thi jeg erindrede jo, hvordan jeg havde haft det på min sidste plads, og jeg gyste ofte ved tanken.

Jeg fik et frygteligt budskab da jeg kom ud fra sygehuset.

Det uvejr, som havde bevirket, at hestene, som min fader havde kørt, løb løbsk, hvorved fader dræbtes, var draget ned over Tåsinge, og lynet var slået ned i Jep Larsens gård i Strammelse, hvor det havde dræbt ... Jep Larsen og hans kone, som havde stået i døren, for at iagttage vejret.

Det blev en ny kilde til gråd og sorg for mit unge sind.

Nogle af naboerne havde været dernede til begravelse, og de skulle hilse mig fra Jørgen, som havde været meget nedbrudt.

Åh, hvor jeg græd, også for Jørgens skyld, og jeg var harm-fuld, fordi man ikke havde fortalt mig det før; men doktoren havde ment, at dette ikke var tilrådeligt, at jeg fik slige nyheder, medens jeg endnu svævede mellem liv og død.

Da jeg kom til Svendborg, skrev jeg øjeblikkelig til Jørgen, og dette, at jeg nu kunne komme i forbindelse med Jørgen igen, fordunklede snart både sorgen over min faders og de gode folk i Strammelses død.

Det var med bævende hjerte og lyksalig forventning, at jeg sendte brevet af sted.

Jeg havde trøstet Jørgen så godt jeg formåede deri, og dagene gik med at vente efter svar.

Der gik een, der gik to dage; men intet svar kom.

Endelig den tredje dag kom et tykt brev.

Åh, hvor blev jeg lykkelig. Jeg kyssede brevet flere gange, inden jeg besluttede mig til at åbne det. Men endelig åbnede jeg det.

Jeg sank tilbage i min stol.

Ud af konvolutten faldt mit eget brev, og en lap papir.-- Jeg stirrede uforstående på dette. Jeg anede noget meget slem, men kunne ikke få mig til at undersøge sagen nøjere, for ikke at forvolde mig selv stor sorg.

Længe sad jeg således stum og stirrede, medens tankerne svirrede gennem min hjerne. Hvorledes hang dette sammen - at Jørgen ikke ville kendes ved mig, kunne jeg ikke tro.

Endelig tog jeg mig sammen.

Jeg greb det medfølgende papir.

Det var en forklaring fra de folk som nu boede i Jep Larsens gård, hvori de oplyste, at Jørgen havde solgt alt, hvad forældrene efterlod ham, hvorefter han var rejst til Amerika.

Hans adresse kendte de ikke.

Jørgen var borte. Jeg havde grædt så meget de sidste år, at jeg var blevet stum i min sorg. Og jeg sad længe fortvivlet og stirrede ud i mørkningen. Hvad skulle jeg nu leve for? Hvad var livet værd for mig uden Jørgen?

Da min moder mistede min far, var det først hun kom til at holde af ham, og da jeg nu for alvor havde tabt Jørgen, var det først jeg rigtig følte, hvor uundværlig han var for mig.

Og han havde ikke engang ladet mig noget vide derom. Ikke engang hans adresse.

Mon han da slet ikke regnede mig mere. Jeg så hen mod kakkelovnen, hvor flammerne knitrede lystige.

"Ak ja," sukkede jeg, "de flammer der kan da brænde lystige, til der ikke er mere ved"²⁵, mere livskraft tilbage i dem. Og så dør de roligt hen.

Åh Gud; var det mig, der havde en sådan skæbne. Mine livsflammer, og al min glæde, slugtes altid i tårer, såsnart jeg synes lykken er mig nær. Jeg kan ikke få lov til knit-rende at brænde ud i det store livsbål. Men hvor mange mennesker kan det. Det er ikke sådan, som sommerfuglen, der let og glad flagrer i den friske høje sommerluft, for få timer efter, at den har begyndt at leve, at lægge sine æg til nye slægter, for selv at dø i fred, og med forvisningen om at have gjort sin pligt. Den eneste store pligt alle levende skabninger har, nemlig at skabe den næste generation.

Men hvorfor kan mennesket ikke også blive lykkeligt som sommerfuglen? Fordi vi ikke er tilfredse med det, vi lever for, med det eneste vi har, og med det eneste vi vil få, nemlig Livet. Vi vil længere, end vi selv kan komme.

”Åh -!” sukgede jeg og så atter ind i flammerne, ”Jørgen!” Og så brast jeg i gråd.

14. kapitel

JENS

Tiden gik.

Ugerne gik. Månederne gik, og årene kom og gik.

Jeg tjente stadig inde i Svendborg.

Glemte også efterhånden mine sorger og savn.

Tænkte ikke på dagen i morgen; men tog livet, som det kom.

Jeg gik til bal og morede mig, når jeg havde lejlighed.

Jeg drev flirt med de unge mænd, men stiftede ingen forbindelse.

Det var som jeg længtes efter noget. Noget som helt kunne fylde mit sind. Måske var det Jørgen. Måske var det ikke. Dog følte jeg ikke længere nogen sorg, når jeg tænkte på ham. Han var mig nærmest et halvt lyst, halvt vemodigt minde.

Hvorfor skulle jeg også sørge? Jeg havde erfaret, at den ene sorg blot førte den anden med, og derfor tog jeg livet som det kom, og var glad ved livet og mig selv.

Min madmor sagde tit: ”Havde man endda haft en gran af dit humør, Katrine.”

Og jeg lo. Og tiden gik.

Det blev atter den første november.

Jeg fyldte atten år.

For rigtig at fejre dagen besluttede jeg at gå til bal om aftenen.

Jeg havde fået brev fra mine søskende, og min moder havde endog i dagens anledning været i Svendborg for at gratulere mig.

Jeg var blevet sorgløs overfor livet, og den smule opmærksomhed som beruste mig, bragte mig i ypperlig feststemning.

Der var unge mennesker i gaden, og jeg drømte, at de alle sammen færdedes så pænt påklædte, fordi det var min fødselsdag.

Men det var jo den første november, og der var også en hel del fulde mennesker.

Der var mange til bal denne aften.

Og luften i balsalen var kølig. Men mit sind var let, og jeg spøjte og lo med alle de unge mænd som dansede med mig.

Jeg lagde mærke til een, som bød mig op flere gange i træk.--

Det var en høj mørk og meget, smuk ung mand. Jeg gættede, at han var først i tyverne, og jeg smilte til ham hver gang han nærmede sig.

Da damerne engang havde ordet, valgte jeg ham, hvilket jeg kunne mærke, at han var meget tilfreds med, så han bød mig ind på kaffe, da dansen var ude.

Jeg stak min arm i hans, og vi trippede af.

"Det kunne være rart, at komme ud og få noget frisk luft," mente han, da vi drak kaffen.

"Ja, der var jo noget kvalm inde i balsalen," indrømmede jeg.

Han forstod. Blinkede til mig med øjnene. Jeg syntes helt godt om den unge mand.

"Død og plage, sikke en herlig aften," udbrød han da vi kom ud.

"Det er snart en skam, at være inde i sådan noget vejr," sagde jeg.

"Ja, det er sgu en skam mit hjertes dame," sagde han og tog min arm. "Nu går vi en tur langs med sundet."

Og vi gik en tur langs med sundet. Jeg følte, at mit sind droges af hans unge manddom. Han lagde sin arm om mit liv.

Blodet strømmede i mig med den dobbelte fart, og jeg blev varm. Blev så underlig fortryllende varm. Og trykkede mig ind til ham.

15. kapitel

Han hed Jens, fortalte han mig. Jens! Jeg havde altid ment, at det var sådant et plat navn, uden poesi og skønhed.

Men denne aften.

Navnet kastede en guldglans ud over sundets rullende små-bølger, så det så ud, som et gyldent tæppe, som bevægede sig for den friske vind, der strøg hen over vandet.

I fjernet kunne jeg skimte Tåsinge, der hævdede sig som en mørk diamant af det gyldne tæppe.

Og jeg hviskede: "Jens - Jens. - Og jeg syntes, at hans navn var et kønt navn. Det var underligt, at jeg aldrig havde vist det før. Men nu vidste jeg det, og jeg skulle aldrig glemme det igen.

Og jeg sagde ham, at jeg hed Katrine.

"Katrine," svarede han, og så drømmende på mig. "Det var det navn, jeg ledte efter. - Katrine, det er sgu det kønneste navn, jeg kender. Død og plage. - Katrine," hviskede han lidenskabelig. Lagde sine arme fast om mig og drog mig ind til sig.

Jeg følte mine bryster bæve mod hans. Og han kyssede mig. Han kyssede mig igen. Ja, han kyssede mig ofte.

Månen lyste. Af og til drog grålige vintertunge skyer hen under den, hængte dens klare stråler.

Og vi rejste os. Han fulgte med mig. Ikke til balsalen; men til mit hjem. Vi talte næsten intet; thi hvad var der vel at tale om? Hvad talte fisken derude i det levende sund? Hvad talte de vel om, når han og hun mødtes?

Intet. - Intet.

Og hvad skulle vi tale om?

Var naturkraften i vort eget legeme ikke tale nok? Sagde vor bankende puls ikke tydeligt nok, hvad der var vor fælles hu²⁶. Underlig. Thi jeg tænkte ikke derpå. Men livet krævede. Jeg var blevet for rig på kræfter. Og han var også blevet for stærk, og vi fulgtes op på mit kammer.

Jeg lukkede døren efter ham, med at sidste godnat. Og han lovede at komme igen en anden nat. Jeg var glad ved ham. Jeg elskede ham. Og det sagde jeg, følte hans kærlighed.

Det var en vidunderlig aften, og en vidunderlig nat. Jeg følte ingen trang til at sove. Men til sidst blev mine øjenlåg tunge, og de trak sig sammen.

Det blev morgen.

Solen brød igennem, da jeg kaldtes op, og det var en klar frostdag.

Jeg så ud ad mit vindue, og jeg anede, at som solen glødede i øst, sådan glødede en ny sol på min livsbane.

Og jeg tænkte på den forrige aften og smilte lykkelig.

Da huskede jeg, at jeg ikke vidste andet end han hed Jens. Han havde ikke sagt mig andet. Var det monstro med villie? Jeg så ned ad mig selv. Hvis han nu havde bedraget mig?

Og jeg græd.

Jeg frygtede, at Jens var en bedrager, og mit sind var meget kummerfyldt.

Jeg ventede i to døgn; men han kom ikke.

Endelig den tredje aften bankede han atter på mit vindue.

Jeg havde bestemt, at jeg ikke ville blande mig med ham mere. Da han måske bedrog mig.

Men da han kom ind, glemte jeg mit forsæt²⁷, og droges af hans manddom.

Inden han gik, havde jeg dog hans adresse.

Jeg skrev ofte til ham, og han svarede mig villigt.

Han hed Jens Rasmussen, og arbejdede som spinder. Fra den dag syntes jeg, at spinderiarbejdere var mer end alle andre mennesker. Og hver gang jeg mødte en spinderiarbejder, var jeg stolt - og jeg tænkte på ham.

Der var gået en god måned. Jens havde ikke været hos mig i fjorten dage, da han havde været udrejst.

Jeg havde noget stort at tale med ham om, og jeg længtes inderlig.

Og endelig kom han.

Vi satte os på sengekanten, uden andet lys end månens. Men det var også nok for os. Jeg tog hans hånd, og ville sige noget.

Da brast jeg i gråd. Han lagde mig kærligt ind til sig.

"Hvad er det dog du græder sådan for min ven?" spurgte han venlig.

Jeg tog mig sammen.

"Skal vi ikke snart giftes, Jens?"

"Giftes! - Død og plage, hvad tænker du på?"

"På barnet, Jens," hulkede jeg.

"Barnet. - Hvad! - Det er sgu da vel ikke så galt."

"Jo, det er, Jens," svarede jeg, "og derfor vil jeg gerne giftes snart.

"Du er også en satans en til at holde ved," udbrød han, og jeg kunne høre, han var ærgerlig.

"Jamen, det er da ikke min skyld, Jens," bad jeg. "Du har jo dog selv gjort det."

"Ja, hvad fanden, når du er så ilter, så er det jo ganske umulig og ...!"

"Jamen Jens. Det kommer da kun os to ved," afbrød jeg ham; angst, for at han skulle blive vred.

Og han kyssede mig også.

Vi blev enige om, at blive gift så hurtigt som muligt.

Dog kunne jeg ikke forlade min plads før maj, hvis jeg ikke blev sagt op inden. Og så måtte vi jo vente så længe. Men så skulle brylluppet også stå lige efter.

Lidt bedrøvet, men forventningsfuld og glad, sov jeg ind denne aften. Glad ved at have fået

talt ud med Jens.

16. kapitel

En strålende varm søndag midt i maj.
Fuglene sang. Blomsterne myldrede.
Alt spirede, grønnedes og blev levende.
Stræbte mod høst.

Og livet under mit eget bryst.

Høst - høst. Ja til høst. Sommetider græd jeg ved tanken, men oftest smilede jeg; thi Jens var god ved mig og trøstede og opmuntrede mig kærligt.

Det var min bryllupsdag hin søndag midt i maj.

Mit bryllup stod hjemme hos min moder. Det var rigtigt festligt; thi naboerne havde hjulpet min moder til rette med det økonomiske.

Een havde givet smør, een mjød, en anden kød og brød og så fremdeles.

Nogle havde endogså hjulpet med en skilling; thi min moder var afholdt for sin dygtighed. Og om end sladderer gik om mig, og mange onde tunger søgte at gøre mig fortræd, havde folk medlidenhed med mig.

”Nu er det den tredje af Peder Lundsgaards piger, der er kommet sådan afsted,” sagde folk, ”det er ellers kedeligt for hende her, for hun var den vilde pige til at tage fat. Men det må vel så ligge i familien

”Det er arvesynden!” sagde de hellige.

Men jeg var ligeglad. Jeg vidste, det var den stærke magt. Naturkraften, hvor jeg end ikke havde haft et ord at sige med. Til mit bryllup havde mine søstre hjulpet mig til en sort silkekjole, og jeg var umådelig lykkelig ved den.

Præsten havde tårer i øjnene da han velsignede mig, og nævnede mit navn, og jeg følte, at pastor Bencer var en god mand. Og jeg var lykkelig og græd.

Efter brylluppet lejede vi en lille to-værelses lejlighed inde i Svendborg; thi Jens arbejdede til stadighed på spinderiet.

Vi havde fået lidt skillinger til brylluppet, og Jens og jeg havde selv en del, så vi fik også lidt brugte møbler skaffet tilveje. Adskillige småting havde vi desuden fået som gaver.

Vi var begge meget lykkelige ved vort lille hjem, og levede en fredfyldt stille familieliv, medens vi ventede på den store dag.

”Nu må du vide at komme med en dreng, Katrine,” sagde Jens ofte.

”Nej! Se, det bliver nu en pige denne gang,” svarede jeg. Og vi lo begge. Og tiden gik.

Den elvte August blev putten født. Putten? Ja for det blev jo en dreng.

Og Jens drillede mig, og var meget tilfreds. Jeg lo selv deraf; thi jeg var selv såre lykkelig. Inden længe var jeg atter oven senge; men Jens begyndte at blive fåmælt, og jeg kunne se der var noget som pinte ham.

Jeg spurgte, hvad det var, og han fortalte mig, at hans indtægter ikke havde slået til i den

sidste tid, og han havde stiftet en del gæld.

Jeg trøstede ham dog med, at nu skulle vi rigtig spare, så vi snart var ovenpå igen, og han var atter tilfreds.

Men så begyndte han med at komme sent hjem om aftenen.

Han fortalte mig, at han havde overarbejde, og jeg var glad ved han ville hænge sådan i for min skyld.

Af og til havde han også penge med til mig, så jeg kunne regne ud, at han var meget flittig.

Men da det ofte var meget sent han kom hjem, fik han kun lidt søvn, og jeg mærkede snart, at han at blive nervøs og træt.

Da opdagede jeg, en nat han kom ualmindelig sent hjem, at han lugtede af spiritus. Jeg gav mig til at græde; thi jeg vidste af erfaring fra mit hjem, hvilken ulykke dette kunne forvolde, når det først tog magten. Jens blev først irriteret, men det fortrød han snart, og han gav mig en snes kroner, og forklarede, at han havde haft så anstrengende arbejde, og han måtte have lidt at stramme sig op med.

Jeg slog mig også til tåls, da jeg jo fik de tyve kroner, og jeg sagde til mig selv, at dette dog heller ikke var noget at pibe for, da jo de fleste mænd tog sig en dram.

Men som tiden gik, blev det mere og mere almindelig, at Jens nød spiritus.

Han kom først hjem hen af morgen, og kom så ikke på arbejde om formiddagen.

Pengene blev det også knebent med, og jeg måtte mange gange daglig bryde mit hoved for at få dem til at slå til.

Da skete der noget, som jeg faktisk ikke begreb!

En torsdag aften, da Jens ikke havde været på arbejde i tre dage, kom han hjem med omtrent halvtreds kroner til mig.

Jeg blev meget forbavset. Ja, endog forskrækket.

"Hvor har du dog fået alle de penge fra, Jens?" spurgte jeg.

"Død og plage. Det kan du da vel nok forstå Katrine. Jeg har sparet dem fra i længere tid, for at kunne overraske dig med dem. Er du ikke glad ved dem? "

Jeg så på ham med et stolt blik. Når det var sådan det hang sammen, så var jeg selvfølgelig jublende glad. Nu kunne vi da atter komme ovenpå, "Jo, jeg er så glad, og stolt over dig," hviskede jeg og kyssede ham.

"Men jeg må gå igen, bitte Katrine," sagde han knap efter han var kommet.

"Men hvor vil du da hen?" spurgte jeg forbavset.

"På arbejde. Jeg har lovet at komme straks."

"Jamen, det var da en sær tid. Klokkeren er jo snart ni," gjorde jeg ham opmærksom på.

"For fanen. Jeg har lovet at komme straks Katrine," svarede han, og jeg mærkede han blev ærgerlig over mine protesteren.

Han kiggede til drengen.

"Han ligger godt der," sagde han.

"Ja, vi skal vel snart have barnedåb?" spurgte jeg.

"Selvfølgelig, men nu må jeg gå - Farvel Katrine."

Han kyssede mig og skyndte sig afsted.

"Du kommer vel snart hjem?" spurgte jeg. Intet svar. Han var borte, og jeg satte mig til at vente. Lykkelig over den gode skilling Jens havde bragt mig, og stolt over jens.

Klokken blev tolv. Jeg syede; thi jeg havde besluttet at blive oppe, til han kom hjem den nat, fordi han havde været så gjæv til aften.

Og klokken blev to. Endnu ingen Jens.

Da lød der pludselig et bulder og trampen på trappen op til vor lejlighed.

Jeg skelnede stemmer. Og blev angst. Jeg blev Jens' stemme var²⁸. Hvad havde han monstro ledsagelse for på denne tid af døgnet?

Jeg skulle snart få svar på mit spørgsmål; thi ind af døren tumlede Jens, og to andre mænd.

Alle tre halvfulde.

”Men hvad skal dette dog betyde, Jens?” spurgte jeg forfærdet, og sprang op.

”Hvad fanen det skal betyde. Ja død og plage, så dumme de kvindfolk alle tider er. Ha-ha!”
Og de andre lo med.

”Tys - Jens. I må ikke lave sådan spektakel, for så vækker I drengen.”

”Hvad fanen gør det, Katrine? Så kan du sgu få ham til sove igen. Ryd bordet der,” brølede han, da jeg stod og måbede.

Jeg ryddede af bordet, og de to fremmede tog uden opfordring plads.

”Nå, frem med kortene,” kommanderede Jens, idet han også tog plads.

”Kortene?” spurgte jeg forfærdet.

”Ja, gu' kortene, hvad ellers for fanen. Du er sgu en torsk Katrine. Død og plage!”

”Kortene har du satme selv, din rad,” sagde den ene af de fremmede, idet han lagde nogle penge op.

Jens søgte i sine lommer, og havde rigtignok også kortene, som han hev frem og begyndte at blande.

”Men pengene på bordet også,” opfordrede den anden spiller, ”eller jeg slår aldrig et slag.”

”Katrine for saten!” brølede Jens. ”Hvor de penge, du skulle opbevare for mig?”

Jeg studsede, og var lige ved at briste i gråd.

”Nå, lidt rask - eller jeg skal død og plage mig,” skreg han af sig, medens hans kammerater skvalderlo.

Hvordan var det dog Jens tiltalte mig? Sådant havde han aldrig været før.

Jeg sansede ikke hans opfordring; men spørgsmålene virrede gennem mit hoved. Gud, hvordan ville det gå, når han nu både drak og spillede?

”Det er satme ellers en træsk kvinde, du har og give husly, Jens,” hørte jeg den ene af mændene snøvla.

”Ja, jeg skal dødens plage også få hende til at leve op,” brølte Jens og greb mig armen.

Jeg blev bange, og fandt tredive kroner til ham.

”Det var sgu godt, du kunne samle dig sammen din dvask.” takkede han, idet han talte pengene og grinte bredt.

”Nå, du har nok ikke givet mig dem den alle sammen; men så ved jeg det,” mumlede han, og spillet begyndte.

Jens vandt først et par kroner; men så hev den ene af mændene en brændevinsflaske op fra lommen, og den gik et par omgange mellem mændene.

”Ah, det var satme godt,” mente den ene.

”Dødens plage,” svarede Jens, og spillet fortsatte. Brændevinen virkede inden længe på Jens, og han spillede som en forrykt og tabte også bestandig.

Han bandede, lo og skældte. Og jeg græd. Den ene af de fremmede gloede onskabsfuld på mig.

”Hvad satan sidder den kvinde der og tuder efter?” spurgte han henvendt til Jens.

”Ja, hvad død og plage sidder du der og skråler for?” spurgte han, ”vil du tie!”

Men jeg græd blot stærkere.

”Vil du tie for helved! ”rasede Jens.

”Gen hende i seng!” brølede den fremmede. ”Så kan vi skiftes til at sove hos hende.”

”Sove. Ha-ha-ha. Ja, det kunne sgu blive smovs, for hun er jo ung og god endnu,” grinte den anden fremmede.

”Ja, fanen skal hun i seng. Kan du komme af med bukserne, fort!” brølte Jens og sprang op.

Han greb mig i armen, og smækkede mig ind i sovekammeret.

Jeg ville lukke døren; men den rev han op igen.

”Den lader du stå. Du, for vi vil sgu se figuren, når du smækker op.”

”Ha ha ha!” grinte de fremmede ondskabsfulde.

Jeg lagde mig grædende på sengen, men kunne ikke sove.

Jeg hørte Jens hente mine sidste penge; men turde intet sige, hvorimod jeg blot hulkede stærkere.

”Vil du tie, for satan - Dødens plage!” bandede han, og spillet forsattes. Medens brændevinsflasken atter gik på snur.

Da vågnede jeg ved et grueligt spektakel inde i stuen, og den lille græd.

Jeg gned øjnene, og sprang forfærdet op. Hvor længe havde jeg sovet? Det var ved at blive lyst.

Jeg glemte den lille, og listede ind i stuen.

Her var min mand og den ene af de fremmede i et frygteligt slagsmål.

”Jeg vil satme i seng til din kone!” skreg denne, og strakte Jens blødende til jorden. ”Ha, der hun fandeme selv. – Hæ, lille jomfru, så er det mig,” lallede han, og sprang efter mig.

”Hjælp!” råbte jeg.

”Ha-ha! Vil du rende?” skreg han. ”Det skal vi nok forhindre. Ti kroner!” råbte han, idet han trak en seddel op af lommen, og viftede med den. Han var kommet helt ind på mig.

Jeg skreg af angst. Han greb efter mig. Og jeg gravede mine negle ind i hans hud og krattede til, så blodet flød.

Og så brast jeg i gråd, og styrtede om på gulvet.

Jeg hørte den anden fremmede mane sin kammerat til at være rolig, og nævnede ordet politi.

Og så besvimede jeg.

Da jeg vågnede, lå Jens og sov i sengen, medens drengen hylede ganske forfærdelig.

Jeg fik ham givet lidt bryst, så han atter faldt til ro. Derpå ryddede jeg op, medens jeg gik og græd, og jeg var fortvivlelse nær, da jeg opdagede, at der manglede forskellige af de ting, vi havde fået i bryllupsgave, deriblandt et par sølvskeer, som mine søskende havde givet mig.

Jeg var straks på det rene med, hvor de var blevet af og tænkte på at melde sagen til politiet, men jeg frygtede, at det ...

(Her mangler en side i manuskriptet)

Vi fik ingen brænde til vinteren, og da jeg bad Jens tage sig sammen, svarede han mig rå og afvisende.

Og så kom det hårde slag!

Fjorten dage før jul blev Jens afskediget fra sin plads.

Jeg forsøgte at skjule, hvor ussel jeg havde det for min familie; thi jeg elskede trods alt Jens. og kunne ikke tåle at nogen talte ondt om ham, skønt han ikke gjorde andet end rakke mig ned.

Men jeg kunne ikke i længden skjule min fattigdom; thi jeg havde aldrig varme, selv når det var aldrig så koldt. Og vi spiste som oftest brødet uden pålæg.

Det kunne også kendes på min dreng, hvordan vi havde det; thi han blev bleg, og ville rigtig trives, skønt jeg bestandig gav ham det bedste. Min storesøster Anna skældte mig ud, og sagde, det var min egen skyld, det var gået mig sådan. Jeg kunne være blevet på landet, sagde hun. Men min moder og mine andre søskende havde medlidenhed med mig, og hjalp mig både til lidt brændsel og fødemidler til jul, og det endskønt Jens ofte gennede dem ud, når de kom og besøgte mig, og han så var drukken, hvilket nu var blevet en dagligdags ting.

De første to juledage havde jeg den glæde, at Jens blev hjemme hos mig.

Og han talte da også om, at han ville til at passe sit arbejde igen, og skønt jeg de sidste måneder var blevet yderst skeptisk med hensyn til Jens' løfter, var jeg dog til sidst overbevist om, at det var alvor denne gang, når han mente, han ville forbedre sig.

Jeg anede, at nu ville lykken nok atter tilsmile mig. Det som var hændt de sidste måneder var vel kun en prøvelse for mig. Det var vel kun min lykkes fødselssmerte, jeg havde følt. Og jeg græd af glæde.

Men inden længe skulle der atter blive skår i min lykke.

Ikke fordi Jens begyndte på sit udsvævende liv igen.

Nej! - Han forholdt sig stadig rolig.

Men juledag ud på eftermiddagen kom der bud hjemmefra, at min moder var blevet syg af lungebetændelse.

Jeg spurgte Jens, om han ville med hjem; men han sagde, at han ville være helt i ro et par dage. Så skulle han nok komme ud og se til min moder siden. Og jeg lavede lidt mad i stand, så han selv kunne tage det.

Inden jeg gik, lovede han mig endnu en gang, at han ikke ville begynde sit udsvævende liv påny.

Jeg syntes han var pæn. Og jeg var glad ved Jens. Han kyssede mig og drengen, og så begav vi os på vej ud til min moder.

17. kapitel

Jeg stod ved min moders dødsleje.

Det var den syvende januar. Alle mine søskende stod sammen med mig. Og vi græd alle.

Moder havde ikke kunnet overvinde den svære sygdom, og grunden hertil, mente doktoren, som var tilstede, skulle ligge deri, at hun for sent havde søgt læge.

Da hun var blevet syg, havde naboerne nemlig sendt bud efter den kloge kone oppe i Gestelev.

Denne var da også kommet, og havde et par dage doktoreret med min moder, uden at kunne mildne sygdommens heftighed.

Og tilsidst så vi ikke anden udvej end, at sende bud til doktoren i Svendborg, skønt den kloge kone bandede og svor på, at moder nok skulle blive rask igen når hun bare var under hendes pleje.

Men da vi alligevel sendte bud efter doktoren, lovede heksen os, at det skulle vi nok komme til at fortryde. Og harmdirrende rejste hun atter hjem. og da nu moder skulle dø troede vi, at skylden til dels var den kloge kones, og hun blev end mere bekendt for sin magt.

Og nu stod vi alle og så skiftevis harmfulde på doktoren, og sorgfulde på vor kære moder, hvis dødsrallen mindede os om, at det var på det allersidste. Præsten havde været hos hende, og lovet hende syndernes forladelse, så min moder fredfyldt var sovet ind til den sidste søvn.

Og jeg græd. Min moder havde til det sidste spurgt, hvorfor Jens ikke kom. Og jeg havde løjet for hende, jeg havde for-talt, at han var blevet kaldt ud til noget arbejde, og at jeg havde

...

(Her mangler 7 sider i manuskriptet)

... genskær i mit eget liv.

Efterårstanker skønt det gik mod sommer. Og jeg så atter ned af mig selv.

Og sommerliv i vintervejr.

To modsætninger, og dog et og det samme.

Kontraster, som ophæver hinanden.

Og tilbage et stort tomt intet. Jo-jo; der var mere end intet; thi gråd og nød ventede mig, og atter trillede tårerne ned af mine kinder.

Men jeg ville trodse skæbnen, råbte det i mit bryst, for barnet under mit hjerte. Og jeg tog mig sammen og vandrede atter ned ad den grå triste gade, medens regnen gennemblødte mine fattige klæder, og jeg rystede af kulde.

Jeg bøjede hovedet af skam over min egen lidenhed, og trådte ind på fabrikken.

Otte kroner om ugen, og et arbejde på mandag.

Og jeg var lykkelig, da jeg atter vandrede mod mine fattige stuer.

Til mandag? - i dag var det fredag, altså kun tre dage. Jeg talte de tre dage mange gange.

Inden jeg kom hjem, brød forårssolen gennem de tunge grå skyer, og en solstråle strejfede min kind. Jeg var så lykkelig nu, hver gang jeg havde lidt held eller medgang. Kun lidt - lidt. Et eneste lille gran; bad jeg så ofte. Thi uden sol kan mennesket ikke leve.

Da jeg fortalte Jens, om min nye plads, bandede han:” Død og plage; det var da satans også løjelig, at jeg ikke tænkte det før, at du skulle til og bestille noget, for det er død og plage ikke for tidlig. Haa-ha!”

18. kapitel

Fem år gik.

Jeg arbejdede ihærdigt, som jeg havde gjort i alle de mange år. Men Jens?

Ak -! Han var blevet en rent subjekt. Nærmest færdig til dåreanstalten.

Brændevinen havde fuldstændig ødelagt hans svage karakter. Han bestilte aldrig andet end at passe børnene, og dette endda til tider meget dårligt.

Vor ældste dreng Peter var fem år, og en dreng Kristian var fire år. Og endelig var der en hel lille purk, som i marts måned var fyldt sit andet år.

Arbejdet og bekymringerne havde taget på mig, så jeg så meget ældre ud, end jeg virkelig var. Thi jeg var jo ikke endnu ikke mere end fire og tyve år.

Det var forår. En søndag midt i april.

Jens havde taget et par kroner fra mig af min fattige ugeløn, og var endnu ikke kommet hjem fra lørdag aften, skønt klokken var syv om morgenen.

Jeg skubbede halmen, og de par trævlede tæpper jeg sov i, ind under køkkenbordet. Børnene lod jeg sove videre.

Vi boede i en lejlighed med køkken og et værelse inde på Nørrebro.

Men da vi ikke havde råd til at betale hele huslejen, lejede vi værelset ud, og boede selv i køkkenet.

Der kunne ofte være et slemt roderi, når Jens kom døddrukken hjem, og rasede og brækkede sig; men jeg havde alt levet mig ind i dette liv, så jeg tænkte aldrig over det mere.

Det var denne søndag i april.

Jeg havde lige skænket mig en kop kaffe, da jeg hørte een komme væltende op ad trapperne. Jeg var straks klar over, at det var Jens, og jeg lukkede døren op, for at hjælpe ham ind.

"Men herregud!" udbrød jeg forfærdet, da jeg så ham.

"Ja, og fanden i helvede -!- død og plage." svarede han, idet han skubbede mig til Side, og tumlede ind.

"Men Jens dog, hvad har du været med til, siden du ser sådan ud?" spurgte jeg. -

"Fanden i helvede," svarede han idet han kastede sig ned i en stol.

Han så forfærdelig ud. Hele hans ansigt var blodigt. - Hænder og tøj var blodige, og blodet flød endnu fra flere sår.

"Satan i helvede!" bandede han og strøg sin hånd over ansigtet.

"Jamen kære Jens, skal jeg ikke vaske dig af?" spurgte jeg. "Fanden kvind. Hvad skal du gøre ved mig?" brølede han og sprang op og slog i bordet." Fanden i helvede skal du ej, din satans kvind!"

Han sank atter om på stolen.

"Dit satans dyr. Du har fuldstændig ødelagt det hele for mig. Død og plage," stønnede han.

De to ældste rørte sig henne i halmen, og jeg svarede ham ikke oftere, for ikke at vække drengene.

Derimod bød jeg ham stille en kop kaffe; men herover blev han igen rasende, og bandede mig til at tie igen. Jeg var kun slave, at jeg måtte vide det, sagde han.

Og jeg følte, at jeg kun var en slave.

Jeg tav og lavede min egen kaffe til.

Da jeg kom to stykker i min kaffe, sprang han pludselig op, og hans øjne skinnede som et vildt dyrs.

"For satan kvind!" brølede han, "vil du få det halve sukker op igen dit svin."

"Det halve sukker," spurgte jeg forundret, "hvad mener du med det?"

"Vil du få det op!" skreg han. "Nu har jeg set på, at du har fråset i lange tider, dit udyr. Vil du få det op med samme din satan," kommanderede han.

"Hør nu, Jens. Du skal til at opføre dig lidt mere roligt, for er der nogen, der fråser, er det dig;"

"Satan, død og plage!" skreg han. "Så skal det ske!"

"Jens-Jens! For guds skyld gør det ikke, åh Jens, lad vær. for børnenes skyld. - - Hjælp - Hjælp. -

Bang! - Alt blev sort for mine øjne, og jeg sank om, medens blodet strømmede ud af mit bagehoved.

Jeg hørte børnene skreg. jeg hørte Jens bandede og le hånlige.

"Hvis ikke I fandens unger tier, så får hun satme een til af øksen i skallen. Ha - satan også. Skal i slås ihjel også, eller vil I tie. - Vil I tie for satan."

Og jeg hørte børnene skrig "Far - far!"

Og jeg hørte fremmede stemmer, som blandede sig i skrålet. En dump lyd, som af noget der faldt, og alt blev sort for mine øjne og for min bevidsthed.

Da jeg vågnede igen lå jeg på hospitalet.

"Mine børn, mine børn!" var det første, jeg udbrød; thi jeg huskede i samme nu alt, hvad der var sket.

"Deres børn er hos kærlige mennesker," var der en mild stemme, som svarede.

Og alt det skrækkelige som var sket, passerede revy for mig. Lige fra Jens hævede øksen, til jeg tabte bevidstheden!

Og til jeg slog øjnene op.

Omkring mig stod flere mennesker, og så venligt på mig. Jeg blev forundret, og ville spørge, men en mand lagde blidt sin hånd på mit hoved. "Så-så, lille frue. Læg Dem nu roligt, og tal ikke om noget. Så skal vi se, at alt bliver godt igen."

Og mit hoved blev tungt, og jeg sov atter ind.

Da jeg vågnede igen, følte jeg mig bedre, omend jeg var meget mat.

Og nu måtte jeg spørge, thi der vågnede pludselig en uimodståelig trang i mig til at få fuldstændig rede på tingene.

Den nette unge pige, som stod ved min seng prøvede at få mig til ro; men intet hjalp. Jeg ville vide besked.

Hun sagde, at jeg dog først måtte spise lidt. Og så spiste jeg, idet hun førte maden til min mund.--

Åh - hvor det smagte herligt. Jeg føler endnu i dag, hvilken fryd der bruste gennem mig, da jeg nød dette måltid. Thi jeg syntes aldrig noget havde smagt mig så godt. Men grunden til, at jeg blev så tilfreds og lykkelig, var vel mest at søge i det, sygeplejersken fortalte mig.--

Hun fortalte mig først rigtigt blødt, at jeg var anbragt på hospitalet, og det var først rigtig da, at jeg tænkte over hvor jeg var henne. Men så fortalte hun også, at mine børn var bragt ud i god pleje. Og så faldt jeg atter til ro. Jeg hørte, at en sagde, at det ville vare fire år, inden jeg blev rask efter dette. Men jeg ænsede det ikke, thi jeg sov.

Senere erfarede jeg, at naboerne på mine børns nødråb kom til, og greb Jens, lige som han skulle til at give mig nok et hug.---

Han blev arresteret; men da han var helt utilregnelig blev han indlagt på sjette afdeling, som uhelbredelig sindssyg.

19. kapitel

En stormfuld mandag sidst i oktober, åbnedes hospitalets porte for mig.

Jeg var helbredt for mit frygtelige sår. Det vil sige, jeg led ofte af hovedpine, og mit syn var ikke stærkt længere.

Det kunne stundom være endog meget svagt. Men de to onder mente lægerne ville forsvinde efter fire års forløb.

I august var Jens død ude på sidsygehospitalet. Af hjerneblødning fortaltes der. Jeg græd end ikke ved meddelelsen, og da jeg havde tænkt lidt derover, var jeg endog glad derved.

Mine børn var anbragt i pleje: een i Jylland, een hos min søster Maren, een i København.

Maren havde ofte skrevet til mig, medens jeg lå på hospitalet, og ladet mig høre, hvordan barnet, hun havde det mindste, havde det. De to drenge havde jeg også af og til hørt lidt om.

Men nu var der kommet tilbud om, at de som havde dem i pleje ville adoptere dem, som deres egne.

Og jeg havde grædt, fordi både læger og sygeplejersken havde rådet mig til, at give afkald på børnene.

"Nej!" havde jeg sagt, og så var jeg blevet vred: "Aldrig skal I rive mine børn fra mig. De skal ikke miste deres moder."

Og det hjalp ikke, hvor meget man forestillede mig, at det ville være det bedste for børnene.

Da havde lægen slået hovedet på sømmet.

”Ja - ja, lille frue, som De vil. Men er det ikke bedst, at De betænker Dem lidt. For børnene er jo kun i pleje til november, og De kan jo umulig skaffe dem underhold til den tid!”

Og så græd jeg igen, og indvilligede i, at betænke mig til om eftermiddagen - ved seks tiden.

Og nu stod jeg uden en stilling eller en bid brød uden for hospitalets port.

Allerførst måtte jeg se, at få en lejlighed, så mine børn kunne komme i husly.

Inde på hospitalet havde man rådet mig til at henvende mig til fattiggårdsbestyreren, da jeg så ville kunne få lidt huslejhjælp.

Jeg fulgte også rådet, og til min glæde overrakte manden mig, et garanti, for, at jeg måtte leje en to værelses lejlighed, for hvilken værten, på kontoret kunne hæve lejen for en måned.

Jeg fik også nogle adresser på ledige lejligheder, og med disse begav jeg mig afsted ud i byen.

Jeg glædede mig over, at jeg nu snart kunne få husly til mig og mine børn, og jeg glædede mig over, at jeg nu for altid var skilt ved min plageånd - Jens, som havde ødelagt min ungdom for mig.

Jeg ville rigtig se på lejlighederne, og vælge den bedste.

Men jeg skulle komme på andre tanker. Ingen steder ville man have mig ind.

”Hun kan ikke betale,” sagde man, ”og så har vi ”fest” om en måned. Nej lad os hellere være fri!” Og dørene smækkede i for mig.

Åh, hvor var jeg harmfuld; thi når jeg nu fik arbejde igen, kunne jeg jo sagtens betale; men ingen agtede mine forklaringer om sygdom og nød, og om at jeg nu var parat til at tage fat igen.

Grædende vendte jeg tilbage til fattiggården, hvor jeg forklarede mit uheld, og forestillede bestyreren, at man jo også lige såvel kunne give mig pengene kontant.

”Kontanter,” grinte manden, ”for at solde dem op. Nej fanme nej. Så må hun hened på fattiggården.”

”Fattiggården!” skreg jeg forfærdet. ”Nej så før i min grav.”

Og jeg kastede ham sedlen i synet, og ilede hulkende bort, medens jeg hørte mandens skoggerlatter bag mig.

Jeg gik og gik. Tænkte ikke over hvorhen, men blot fremad.

Jeg turde ikke tænke på min stilling, for ikke at gøre mig selv fortvivlet.

Ingen husly. Ingen plads til mine kære børn.

Og jeg skulle give besked på hospitalet inden aften.

Da standsede jeg.

Jeg var nået ned til nyhavnen. Efterårsstormen piskede bølgerne til skum, og mit sind kom i bevægelse, urolig sitrende, som bølgerne, der kastedes ned mod bolværket.

”Sådan knuses også al din lykke.” sagde jeg til mig selv, ”og hvad lever du for? - Lad dine børn blive, hvor de er, og har det godt. Og kast dig selv i de grålige vandmasser, og bliv intet!”

Og jeg trådte hen til kanten. ”Kast dig ud. Giv los,” hviskede en stemme til mig, og jeg blev vild.

”Nej - nej!” skreg jeg, og knyttede hænderne. ”Jeg vil skabe et hjem for mine børn, og lykke for mig selv. Ja, jeg vil!”

”Jamen, hvis du nu ikke kan?” spurgte den forførelseriske stemme mig.

Og jeg var fortvivlelsen nær.

Jeg rakte mine tre fingre i vejret. ”Gud, jeg har bedt så tit om hjælp, og endnu er jeg lige vidt. Men jeg sværger!” skreg jeg - Og jeg svor, svor i afmægtig raseri, for at tvinge himlen og jorden for mine fødder: ”Hvis jeg ikke har hjem og lykke for mine børn, inden den første

november, så vil jeg kaste mig de bølger, som leger her for min fod.” Og jeg brast i gråd. Jeg havde svoret.

Jeg gik op til hospitalet, og jeg nægtede at afstå mine børn. Her fik jeg også lidt mad inden jeg gik igen.

Om aftenen flakkede jeg rundt i Byen. Hvor skulle jeg søge hvile. Jeg havde jo intet sted at være.

Rådhusuret slog tolv, da jeg lagde mig til at sove på en bænk ude i Søndermarken. Jeg vågnede nogle timer senere og frøs skrækkeligt.

Til klokken syv gik jeg rundt i byen, for at få varme i kroppen; men da rådhusuret slog syv, gik jeg ind på væveriet, hvor jeg før havde arbejdet.

Man spurgte mig, om jeg straks kunne begynde, og var i det hele taget venlige imod mig.

Jeg begyndte med samme på et stykke akkordarbejde, og om formiddagen gik det rigtigt godt, skønt jeg ikke havde fået mad til morgen. Men hen ad aften nagede sulten mig, så jeg blev meget sløj med mit arbejde.

Hvad skulle jeg gribe til? For at skaffe hjem og mad til mine børn, måtte jeg have penge – penge! Og uden mad kunne jeg ikke tjene penge. Og jeg ejede ikke en øre.

Da jeg kom ud fra fabrikken, tænkte jeg på at stjæle noget at spise; men jeg kvalte denne tanke i gråd.

Da fik jeg en lykkelig idé.

Jeg ville se efter, om jeg ikke kunne finde nogle brød-skorper i skarnkasserne rundt i gårdene. Og jeg skyndte mig om i en baggård, og virkelig: Jeg fandt nogle brødskorper. De så forfærdelige ud. Snavsede, tørre, og fyldte med aske; men jeg samlede dem sammen, jeg kunne finde, og skyndte mig med mit bytte ned i fælledparken, hvor jeg skyllede skorperne af, og blødte dem i vandet, hvorefter jeg fortærede dem.

Jeg blev da også mæt; men kom samtidig til at fryse af det kolde måltid.

Natten igennem gik jeg skiftevis frem og tilbage i parken, for at holde varmen, og ind imellem sov jeg på bænkene; om morgenen begav jeg mig atter på arbejde, efter at have nydt resterne af mit tarvelige måltid.

Men det blev sløjere og sløjere med arbejdet.

”Du bliver snart syg igen,” sagde min sidekammerat. Men jeg slog det hen med en hul latter; thi jeg vidste selv bedre.

Det var sulten, som plagede mig; thi der var ingen kraft i det fattige mad.

Ak nej! Jeg ville aldrig blive syg igen. Det vidste jeg selv.

Jeg indså, at jeg ikke nåede at skaffe mine børn et hjem til november. Jeg måtte søge den plads, mit evige husly ude i Frihavens bølger.

Men hvorfor så ikke gøre en ende på det, og søge derud? Hellere i dag end i morgen.

Nej -! - ikke endnu -! Jeg ville trodse livet, og skæbnen endnu engang, ved at vise den, at det blev mig, og ingen anden, som skulle bestemme, når dette skulle have en ende.

20. kapitel

SLUTNING

Når jeg nu sidder i min lænestol og nedskriver denne min livsberetning, så kan jeg ikke andet end prise det lykkelige træf, som friede mig fra en død i fortvivlelse i Nyhavnens kolde grå bølger.

Hin aften for fem år siden, da min kammerat sagde, at jeg så så ussel ud, at hun troede, jeg ville blive syg igen, skete der ting, som jeg aldrig ville have drømt om.

Min kammerat blev nemlig ved at beklage mig så længe, at jeg brast i gråd.

Hun udfrittede mig, og jeg fortalte, at grunden til mit dårlige udseende og min mathed var sult, og mangel på hvile og ikke sygdom, som hun troede.

En værkfører kom forbi i det samme, og da han hørte, hvad der var i vejen, tog han mig op på kontoret.

Her sad direktøren og en anden herre, som sad med ryggen til mig.

Værkføreren fortalte, hvad der var i vejen.

Direktøren rejste sig.

”Katrine Rasmussen, nu har De arbejdet på denne fabrik i fem år, og så ville De ikke engang bede om et forskud. Det tilgiver jeg Dem aldrig.”

Jeg bøjede hovedet, og sagde intet og direktøren fortsatte: ”Nu får De tyve kroner foræret af mig, og så må De hellere gå hjem i dag.”

Jeg blev stum af glæde, og jeg var ved at briste i gråd, af taknemmelighed, da den anden herre vendte sig om.

Han så på mig. Jeg syntes at kende ham; men det var sikkert indbildning, og jeg vendte mig for at gå.

Da kaldte den fremmede.

Og ti minutter efter lå jeg grædende i hans favn.

Og jeg hulkede af glæde, som jeg så ofte i de sidste mange år havde hulket af sorg.

Det var Jørgen, som efter ni års forløb var kommet hjem fra Amerika. Han havde flakket hvileløst om i de mange år, og havde endelig besluttet at rejse hjem igen.

Og han havde tjent en stor formue.

Da han kom til Danmark, midt i september, havde han straks købt en proprietærgård på Langeland, hvor han altid havde syntes, der var så kønt.

Men han var blevet forretningsmand i Amerika, og derfor var det han var oppe på væveriet hin oktoberdag; thi han agtede nemlig at købe nogle aktier i fabrikken.

Og inden november havde både mine børn og jeg fundet et lykkeligt hjem ovre på Jørgens proprietærgård. Og inden jul havde Jørgen og jeg knyttet et helligt bånd foran alteret.

Jørgen havde holdt sit ord.

Han tog mig, selv om jeg var fattig og ussel.

Jeg venter Jørgen hjem fra København. Han er derinde for at ordne nogle forretninger inden jul.

Da kommer mine to småpiger springende ind. Jeg har nemlig skænket Jørgen sådanne to, som er tre og fire år.

”Far kommer! - Far kommer!” råber de ellevilde.” Og drengene er gået ud imod vognen.”

Og så kysser jeg dem begge, og går selv ud på altanen, for at tage mod Jørgen.

Min første, min største kærlighed.

Min egen trofaste Jørgen.

Underskrevet:
I alt 115 blade
"En moders historie"
Tirsdag 22. september 1918.
William Nielsen

24 grebningen
25 træ
26 tanke
27 beslutning
28 opmærksom